Bret Harte

Thankful Blossom

Fortælling fra New Jersey 1779

Bibliotek 1800

Bret Harte

Thankful Blossom

En fortælling fra New Jersey 1779

ebibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Bret Harte: *Thankful Blossom* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Bret Harte: *Thankful Blossom* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

I

Tiden: Det Herrens år 1779; stedet: Morristown i New Jersey.

Det var bitterlig koldt. Nordøstvinden havde stivnet dyndet fra tøvejret om formiddagen således, at sporene af dagens færdsel på Baskingridge-vejen trådte skarpt og koldt frem i aprildagens svindende lys: aftrykkene af kavalerihestenes hove, bagagevognenes dybe hjulspor og de endnu dybere furer, artilleriet havde afsat. Der var istapper på gærderne, rimfrost på ahorntræernes bark på vindsiden og hist og her bare pletter på vejens klippefremspring, som om naturen havde slidt knæene og albuerne på sit tøj i stykker, mens den ventede på det sendrægtige forår. De så blade, som tøvejret havde blødt op, var blevet stive igen og raslede i vinden, så man fik en fornemmelse af, at sommeren var så langt borte, at alt menneskeligt håb og al menneskelig forventning havde taget flugten.

Hist og her var gærder og mure ved vejen revet ned eller faldet sammen, og læderstumper, lejrinventar, seletøj og kasserede uniformsstykker, der lå spredt rundt om på de nedtrådte, smudsige snemarker, vidnede om, at her nylig havde været en lejr. På sine steder sås endnu ruiner af plumpt opførte hytter og af lige så plumpt opkastede og ufuldstændige skanser. En ræv, der luskede om i en halvfyldt grav, og en ulv, der lurede bag en skanse, forhøjede yderligere indtrykket af, hvor øde og mennesketomt der var.

Solnedgangens matte farver blegnede efterhånden på himlen, Orangehøjenes fjerne kamme blev mørkere og mørkere, fyrreskoven på det nærmere liggende Whatnongbjerg fortonede sig til en mørk baggrund, og i følge med den frembrydende nat kom der også en isnende stilhed, som syntes at standse og stivne selve vinden. De frosne blade raslede ikke længere, elle- og piletræernes svaje grene slog ikke længere sammen, istapperne dryssede ikke længere som kolde frugter fra de nøgne kviste, og træerne ved vejkanten stod så stille, som om de var hugget i sten – man måtte kunne høre lyden af hovslag bryde igennem den tynde, matte, mørke isskorpe på den furede vej helt over til den nærmeste piket, flere kilometer borte.

Det var enten bevidstheden om dette eller vejens slette tilstand, der umiskendeligt irriterede den usynlige rytter. Længe før han kom til syne, hørte man ham udstøde halvt undertrykte forbandelser over vejen, sin hest, landboerne og landet i almindelighed. "Rolig, dit øg!" "Spring til, din satan!" "Gid fanden havde den vej og det stodderpak, der ikke kan overkomme at gøre den i stand". Så blev hest og rytter pludselig synlige på toppen af højen, sprællende og plaskende, derpå forsvandt de lige så pludseligt igen, og lyden af hovslagene hørte op.

Rytteren var drejet om ad en øde markvej, hvor sneen lå urørt. En stenmur ved den ene side – i bedre stand end hegnene på markerne – lovede ly og sikkerhed. Da han var kommet halvvejs op ad markvejen, holdt han hesten an, stod af og bandt dyret ved et træ, og gik så forsigtigt frem til enden af vejen, hvor der lå et hus, fra hvis gavlvindue der blinkede et lys

ud i natten, som blev mørkere og mørkere. Pludselig standsede han, betænkte sig og udstødte et utålmodigt udbrud. Lyset var forsvundet. Han gjorde brat omkring og gik tilbage, til han kom til et udhus nogle få skridt fra muren. Et stort bladløst elmetræ tæt ved kastede sin magre skygge hen over muren og sneen. Han trådte ind i den skælvende skygge, som han straks syntes at smelte sammen med.

Det var unægtelig i øjeblikket ikke noget hyggeligt sted til at holde stævnemøde. Der lå sne op ad træets stamme, og der var en isskorpe på barken; muren var glat af isslag og behængt med istapper, men det hele gjorde alligevel et latterligt indtryk af, at her var blevet drevet og endnu blev drevet et utidigt sværmeri – af en del sten, der var taget ud af muren, var der lavet en bænk, og til trods for isskorpen på elmetræet kunne man se, at der var skåret et hjerte, forskellige store bogstaver og ordene "Din for evigt" i barken.

Manden stirrede imidlertid ufravendt hen på udhuset og marken ved siden af. I fem minutter ventede han forgæves, fem minutter til. Så stod månen langsomt op over Orangehøjenes sorte toppe og så på ham, en smule rød, som om det var den, han skulle have stævnemøde med.

Da han således kom i belysning, viste han sig at være en kraftig bygget smuk mand på tredive år med en så militær holdning, at det, selv om de gule epauletter og opslag ikke havde været, ikke var til at tage fejl af, at han var kaptajn i Kontinental-armeen [Note 1)]. Der var imidlertid noget i udtrykket i hans ansigt, der stod i strid med den mandhaftighed, der ellers var over ham, noget irriteret og vredagtigt, som ikke passede til hans størrelse og styrke. Denne pirrelighed tog til, jo

længere tiden led, uden at der viste sig noget som helst på den svagt belyste mark, og til sidst begyndte han arrigt at sparke til de sten, der lå ham nærmest, så de fløj ind imod muren.

"Bu-u-uh!"

Det gav et sæt i krigsmanden. Ikke fordi han blev forskrækket – han var ganske på det rene med, at denne langtrukne lyd var en kos dybe, halvt dorske brøl –, men det var så tæt ved ham, åbenbart lige ved muren. Når sådan et stort bæst havde kunnet komme ham så nær, uden at han havde mærket det, kunne få ikke hun ...

"Bu-u-uh!"

Han gik forsigtigt nærmere hen til muren. "Nå, gamle ko, god ga-am-mel ko," sagde han i en kælende tone.

"Bu–"

Brølet blev uventet brudt af og gik over i en overmåde menneskelig og meget velklingende lille latter.

"Thankful!" udbrød krigsmanden, idet han lidt urolig og tvungent istemmede latteren, da et lille hoved med kyse på dukkede op over muren.

"Nå ja," sagde den unge kvinde, idet hun lagde albuerne mageligt på muren og støttede sin smukt rundede hage i hænderne, "nå ja, hvad ventede De på? Ville De have, at jeg skulle stå her hele natten igennem, mens De krøb i skjul under et træ, som om De var månesyg? Eller ventede De, at jeg skulle råbe Deres navn? Ventede De, at jeg skulle råbe: Kaptajn Allan Brewster?"

"Tys – Thankful dog!"

"Kaptajn Allan Brewster af Connecticut-divisionen," vedblev den unge pige, idet hun hævede sin velklingende stemme lidt,

dog ikke mere, end at han lige kunne høre den, hvor han stod. "Her er jeg, kaptajn Brewster – Deres ærbødige og ydmyge tjenerinde og kæreste til tjeneste."

Efter en lille skærmydsel på muren lykkedes det kaptajnen at bemægtige sig den unge piges hånd, hvilket hun fandt sig i, skønt hun blev ved at stritte lidt imod.

"Det er ikke enhver ungersvend, jeg ville brøle for," sagde hun med en påtagen fornærmet mine, "og der er måske nok adskillige, som ville blive glade ved, at jeg gjorde det, om der end er smukke damer nok på klubballerne i Morristown, som ville finde det uanstændigt."

"Sludder, min engel," sagde kaptajnen, som nu var klavret op på muren og havde slået armen om livet på pigebarnet, "du gjorde mig blot forskrækket. Men," vedblev han, idet han tog hende under hagen og drejede hendes ansigt om imod månelyset med en urolig, halvt mistænksom mine, "hvorfor tog du lyset fra vinduet? Hvad er der sket?"

"Vi fik uventede gæster, min hjerte," svarede Thankful; "greven er lige kommet".

"Men hvorfor tog du lyset fra vinduet?" spurgte kaptajnen.

"Den satans spyflue!" Han brød af og så hende spørgende ind i ansigtet. Månen så også på hende – hendes ansigt var lige så sødt og mildt og sanddru som dens eget. Det er ikke umuligt, at de to forstod hinanden.

"Nej, Allan, han er ingen spyflue, han er en landflygtig herre fra et fremmed land, han er adelsmand ..."

"Der eksisterer ingen adelsmænd mere," sagde krigsmanden hånligt, "det har Kongressen vedtaget. Alle mennesker fødes fri og lige."

"Nej, de gør ikke, Allan," sagde Thankful med en bekymret mine, der klædte hende nydeligt. "Om det så er køerne fødes de ikke lige. Hvad lighed er der imellem den kalv, den blissede fik i nat, og min røde kvie, hvis moder kom hertil på et skib fra Surrey? Ligner de hinanden?"

"Titler er ikke andet end mundsvejr," sagde kaptajn Brewster tvært. Der blev en pinlig pause.

"Jo, der er én adelsmand endnu," sagde Thankful, "og det er *min* adelsmand – adelsmand i sind og skind fra fødslen af."

Kaptajn Brewster svarede ikke. Forskellige skælmske fagter og små smil, som denne dristige unge kvinde ledsagede sine ord med, syntes at antyde, at den kavaler, hun havde for sig, var den adelsmand, hun sigtede til. Således opfattede han dem i alt fald, og han tog hende tæt i favn, så at han fik hendes arme og en del af hendes kåbe om sin hals. Således blev de stående et øjeblik vuggende let fra den ene side til den anden ligesom en metronom – en bevægelse, der, så vidt jeg ved, er særlig bukolisk, pastoral og idyllisk og betegnet som sådan af Theokrit og Vergil.

I sådanne opløftende øjeblikke plejer den svage kvinde meget bedre at kunne holde styr på sin fornuft end medlemmer af det overlegne, forstandige mandkøn; mens den bolde kaptajn fuldstændig gik op i at kysse hendes fuldendt dejlige læber, hørte jomfru Thankful, at porten henne på huset knirkede, og bemærkede også, at månen var kommet højt op og begyndte at lyse noget indiskret. Hun viklede sig halvt ud af kaptajnens favn, tankefuld og øm, men bestemt. "Fortæl mig nu alt om Dem selv, kære Allan," sagde hun roligt, idet hun gjorde plads for ham på muren, "alting."

Hun så på ham med sine smukke øjne, der for det meste havde et alvorligt, ja tankefuldt udtryk, men på bunden af hvis brune dyb der var en sød, barnlig tillid og hengivenhed; det var øjne, som fik et ejendommeligt ømt og sky udtryk, når hun sænkede de brune vipper, og som syntes at sige til enhver mand, der så ind i dem: "Jeg er sanddru, vær oprigtig imod mig". Jeg er da også ganske overbevist om, at der ikke er én af mit for indtryk så modtagelige køn, som ikke, når han så ind i disse bedende øjne, hellere ville have gjort sig til meneder lige på stedet end skuffe den søde pige, som så sådan på ham.

Kaptajn Brewsters mund fik igen sit gamle misfornøjede udtryk.

"Det bliver værre og værre alt sammen, Thankful, og sagen er tabt. Kongressen gør ingenting, og Washington er ikke mand for sådan en krise. I stedet for at marchere til Philadelphia og støde Hancocks og Adams' usle pøbelhob ned med bajonetterne skriver han breve."

"Han er en stiv, pedantisk gammel tosse," sagde jomfru Thankful harmfuldt. "Og tænk så blot på hans kone! Tog ikke fru

Ford og fru Baily – det er det fineste blod i hele grevskabet – hen og besøgte Hans Excellence i deres fineste puds, og traf de så ikke mylady i busseronne i færd med at passe huset? Jo, det var rigtignok en høflig modtagelse, de fik. Som om ikke al verden vidste, at mylady kom bag på generalen, da hun kom ridende fra Virginia med alle sine fine kavalerer, blot for at se, hvad Hans Excellence tog sig for på disse hersens assembléballer. Jo, det er rigtignok nogle nydelige historier."

"Det er ikke andet end dum snak, Thankful," sagde kaptajn Brewster med et ganske svagt anstrøg af selvbevidsthed. "Assembléballerne har generalen fundet på for at befæste borgernes tillid og mildne vinterlejrens strabadser. Selv kommer jeg der kun sjældent. Jeg har ikke megen lyst til at danse og leve højt, mens mit land er i sådan nød. Nej, Thankful, det, vi trænger til, er en fører, og det føler folkene fra Connecticut hårdt. Når mit navn er blevet nævnt i den forbindelse," vedblev kaptajnen, idet han brystede sig en smule, "er det, fordi de ved, hvilke ofre jeg er mand for at bringe – fordi de som fri borgere i New England kender min hengivenhed for den fælles sag. De ved, hvad jeg lider ..."

Det strålende ansigt, som så op i hans, opflammedes pludselig af kvindelig deltagelse, der kom rynker i den smukke pande, og de søde øjne lyste af ømhed. "Tilgiv mig, Allan. Jeg glemte – kære, du er måske – du er måske sulten, min egen ven?"

"Nej, ikke i øjeblikket," svarede kaptajn Brewster med mørk stoicisme. "Men," tilføjede han, "det er rigtignok næsten en uge siden, jeg sidst har smagt kød."

"Jeg – jeg – har taget lidt med," sagde den unge pige med en vis frygtsom nølen. Hun bøjede sig ned og tog en kurv, der stod i skyggen ved muren. "Disse kyllinger" – hun holdt et par kyllinger op i vejret – "kunne selve overgeneralen ikke få til købs. Jeg har gemt dem til min overgeneral. Og denne krukke marmelade, som jeg ved min Allan holder af, er af den, jeg lavede i sommer. Jeg tænkte også" – (meget ømt) – "at han ville blive glad for et stykke af det flæsk, han syntes så godt om sidst. Ak, min hjerte, mon vi nogen sinde kommer til at sætte fod under vort eget lille bord? Mon vi oplever at se enden på denne skrækkelige krig? Tror du ikke, kære" – (meget indtrængende) –, "at det var allerbedst at opgive den? Kong George er slet ikke så slem, vel? Jeg har tænkt på, min hjerte" – (meget fortroligt) – "at du og han måske kunne klare det hele uden disse Washingtoner, som ikke gør andet end sulte folk ihjel. Og kendte kongen dig blot, Allan – kendte han dig blot som jeg, min hjerte, så blev det alt sammen, som du ville have det."

Mens hun talte, rakte hun ham de omtalte viktualier, og han anbragte dem stykke for stykke, hvor han kunne finde plads til dem i sine klæder. Men der var den store forskel imellem dem, at det for hendes vedkommende tog sig kønt og yndefuldt ud, mens der over ham var et latterligt skær, som hans brede skuldre og hans uniform yderligere forøgede.

"Jeg tænker ikke på mig selv, min pige," sagde han, idet han puttede æggene i lommen og kyllingerne ind på sit krigerske bryst. "Jeg tænker ikke på mig selv, og jeg holder måske tit gode råd tilbage, som jeg ved der ikke vil blive taget hensyn til. Men jeg har pligter over for mine folk – over for Connecticut" – han bandt krukken med marmelade ind i sit lommetørklæde. – "Jeg

tilstår, at jeg undertiden har tænkt mig, at jeg, når jeg blev tirret alt for stærkt, måske nok kunne give efter for fristelsen til at gribe til overordentlige forholdsregler. Jeg gør ikke krav på nogen førerstilling, men ..."

"Hvis du kom i spidsen for armeen," udbrød Thankful begejstret, "ville der være sluttet fred, inden der var gået fjorten dage."

Der gives ikke den smiger, om den er nok så overdreven, som en mand ikke tager imod, når den kommer fra en kvinde, som han tror elsker ham. Han kan måske tvivle om, at den vil gøre indtryk på andre, mere koldblodige menneskers omdømme, men han vil bestemt mene, at i alt fald hun forstår ham og på en vis måde står som repræsentant for evige, men endnu ikke anerkendte sandheder. Og når de smigrende ord kommer fra unge, varme og røde læber, er man nok så tilbøjelig til at tro på dem som på efterverdenens blodløse dom.

Krigsmanden tog derfor meget villigt imod komplimenten samtidig med, at han knappede frakken til over kyllingerne.

"Du kommer vist til at gå nu, Allan," sagde hun, idet hun så på ham med den pseudomoderlige mine, som de yngste medlemmer af kvindekønnet undertiden påtager sig over for deres elskere, som om deres dukke pludselig havde skiftet køn og var blevet til et mandfolk. "Du kommer til at gå, min ven – fader kan let give sig til at spekulere over, at jeg bliver så længe borte. Så kommer du igen på onsdag, min hjerte, og du må ikke gå til assembléerne og heller ikke besøge frøken Judith eller igen tage noget pigebarn op bag ved dig på din sorte hest og så lader du mig vide, når du er sulten."

Hun så så kærligt på ham med sine brune øjne, og der var samtidig en så nydelig sky af bekymring og et så bedende og forskende udtryk i hendes blik, at kaptajnen straks måtte kysse hende. Så kom slutningsomfavnelsen, som kaptajnen fuldbyrdede med en vis skødesløs ro og tilbørligt hensyn til, at nogle af hans viktualier var temmelig skøre. Efter at have følt i lommen og forvisset sig om, at æggene var hele, tilvinkede han jomfru Thankful en militær hilsen og gik. Et øjeblik efter hørtes syden af hans hests hovslag på den islagte skrænt.

Men da han var nået op på toppen af højen, kom to ryttere pludselig frem fra skyggen ved vejkanten og bød ham gøre holdt.

"Kaptajn Brewster – hvis månelyset ikke bedrager mig?" sagde den forreste høfligt og alvorligt.

"Ja vel. Major van Zandt, hvis jeg ikke tager fejl?" svarede Brewster i en noget spag tone.

"De tager ikke fejl. Det gør mig ondt, kaptajn Brewster, men det er min pligt at meddele Dem, at De er arrestant."

"Efter hvis befaling?"

"Overgeneralens."

"Hvorfor?"

"Mytteri og insubordination."

Sablen, som kaptajn Brewster havde draget, da de to ryttere så pludseligt kom til syne, skælvede et øjeblik i hans stærke hånd. Så slog han den så hårdt imod sadelknappen, at den sprang i stykker, og kastede stumperne hen for majorens fødder.

"Afsted!" sagde han arrigt.

"Det tilkommer ikke mig, kaptajn Brewster," sagde major van Zandt med uendelig alvor, "at gøre Dem opmærksom på den fare, De udsætter Dem for ved således at give Deres sindsbevægelse luft, men jeg vil dog ikke undlade at pege på de praktiske følger, det medfører for de levnedsmidlers vedkommende, De har i lommen. Hvis jeg ikke tager fejl, er de i en lignende forfatning som Deres sabel. Fremad march!"

Kaptajn Brewster så ned ad sig og red så om bag de andre, mens blommerne fra de fortræffelige æg, jomfru Thankful havde givet ham, langsomt og sindigt drev ned ad hans hests sider.

2

Jomfru Thankful blev stående ved muren, til hendes elsker var forsvundet. Så gjorde hun omkring og gled som en flygtig skygge i det usikre lys ind under tagskægget på udhuset og så igennem haven fra træ til træ, tøvende et øjeblik ved hvert af dem, lige som en forel dvæler i skyggen af banken, når den skal over et grundt sted, og således nåede hun hen til huset og ind ad køkkendøren. Ad en bagtrappe smuttede hun op i sit eget bur, hvor hun for en halv time siden havde taget lyset bort fra vinduet. Hun tændte det igen og stillede det på en kommode, tog kysen og den uformelige ærmeløse kåbe af og gik hen foran spejlet, hvor hun gav sig til at sætte den høje kam til rette, som kaptajnens arm havde bragt i ulave, og til i det hele taget på sit køns vis at fjerne alle spor af stævnemødet. Det fortjener at bemærkes, at mens en mand, når han kommer fra selv det ubetydeligste møde med sin Dulcinea, for det meste er distræt, ærgerlig eller skamfuld, så han glemmer, at hans halstørklæde sidder skævt, eller at der hænger et langt blondt hår ved en af hans knapper, så bærer damen sig ganske anderledes fornuftigt ad – hvem falder på, når han ser mis' glatte poter og uskyldige ansigt, at hun har været i lag med flødekrukken?

Jeg tror nok, at Thankful var tilfreds med sit udseende, og der er heller ingen tvivl om, at hun havde grund til det. Hendes kjole var ganske vist kun en bluse af blomstret sirts, der var samlet i halsen og ikke nåede længere end til en tomme oven for kanten af et gråt flonels skørt. Men der var en så fuldendt symmetri i hvert enkelt lems linjer, at man blot behøvede at

iagttage, hvorledes hun bar sit yndefulde brunlokkede hoved, eller se på hendes smukke ankler eller på de små fødder, der skjulte sig i de med brede spænder prydede sko, for at være på det rene med, at alt andet var lige så ægte og smukt.

Efter at have betænkt sig lidt lukkede jomfru Thankful døren op og lyttede. Derpå gik hun sagte ned ad bagtrappen til forstuen. Der var mørkt, men døren ind til salen kunne hun se, fordi der faldt et lysskær gennem sprækken forneden. Hun stod stille et øjeblik og betænkte sig, så greb en hånd pludselig fat i hendes og halvt førte, halvt trak hende ind i dagligstuen lige over for. Der var mørkt. Thankful hørte en famle efter tønderæske og fyrstål og mumle en ed i anledning af, at et eller andet møbel stod i vejen. Hun kom til at le, og så blev der tændt lys, og hendes fader, en gråhåret, rynket mand på tres, stod for hende, stadig holdende hende i hånden.

"Du har været ude, jomfru?"

"Ja, jeg har," sagde Thankful.

"Og ikke alene," brummede den gamle mand vredt.

"Nej," sagde Thankful med et smil, som begyndte i krogene af hendes brune øjne, løb ned i smilehullerne ved hendes mund og endte med pludselig at åbenbare hendes hvide tænder. "Nej, ikke alene."

"Hvem har du været sammen med?" sagde den gamle mand, som blev svagere og svagere under indtrykket af hendes stærke, trodsige væsen.

"Nå ja, fader," sagde Thankful, idet hun satte sig op på bordet og på en noget udfordrende måde slog sine små fødder ud imod ham, "jeg var sammen med kaptajn Allan Brewster af Connecticut-divisionen."

"Den karl?"
"Ja, den karl."
"Jeg har jo forbudt dig at se ham mere."
Thankful greb fat i bordpladen med begge hænder for at give sine ord mere eftertryk og svarede, idet hun dinglede med fødderne:
"Jeg agter at se ham så tit, jeg lyster, fader."
"Thankful Blossom!"
"Abner Blossom!"
"Jeg mærker," sagde hr. Blossom, idet han gik over fra den strengt faderligt befalende til en fortroligt meddelende tone, "jeg mærker, at du ikke kender hans rygte. Han beskyldes for at ophidse sit regiment til mytteri – for at være en forræder imod den fælles sag."
"Hvornår er den fælles sag blevet dig så magtpåliggende, Abner Blossom? Det må være kommet over dig, siden du vægrede dig ved at sælge regeringskommissæren levnedsmidler for mindre end dobbelt pris, og siden du sagde til mig, at du var glad over, at jeg ikke drev politik som fru Ford ..."
"Tys!" sagde faderen, idet han pegede over imod salen.
"Tys!" gentog Thankful harmfuld, "jeg vil ikke høre det *tys*! Alle tysser på mig. Greven siger tys! Allan siger tys! Du siger tys! Jeg er ked af den tyssen! Å, gid der var et eneste menneske, som ikke tyssede på mig!" Og frøken Thankful så op i loftet med sine smukke øjne.
"Du er ufornuftig, Thankful, tåbelig og uforsigtig; derfor er man nødt til at formane dig så tit."
Thankful dinglede et øjeblik med benene uden at sige noget, derpå sprang hun pludselig ned af bordet, greb den gamle

mand i frakkekraven, så stift på ham og sagde i en mistænksom tone: "Hvorfor hindrede du mig i at gå ind i salen? Hvorfor førte du mig her ind?"

Gamle Blossom tabte fatningen et øjeblik. "Jo, ser du, greven ..."

"Nå, så du var bange for, at greven skulle få at vide, at jeg har en kæreste? Nu går jeg lige ind og fortæller ham det," sagde hun, idet hun gik hen imod døren.

"Hvorfor fortalte du ham det ikke, da du smuttede ud for en time siden – hvad, tøs?" spurgte den gamle, idet han greb hendes hånd. "Men det kan nu være lige meget, Thankful – det var ikke for hans skyld, jeg holdt dig tilbage. Der er en ung spradebasse inde hos ham – han kom lige, som du var gået – en smuk ung kavaler, og han og greven sidder og pludrer løs i deres egen mundart – det er formodentlig sådan en slags italiensk, hvad Thankful?"

"Det ved jeg ikke," sagde hun tankefuld. "Fra hvad kant kom han, den anden?"

Hun begyndte virkelig at blive angst for, at den unge fremmede kunne have set, at kaptajnen omfavnede hende.

"Han kom inde fra byen, min tøs."

Thankful vendte sig om imod sin fader, som om hun ventede svar på et spørgsmål, hun havde stillet for længe siden. "Nå?" sagde hun.

"Ja, mon det ikke var rigtigst, at du tog nogle falbelader og en halsstrimmel på?" sagde den gamle mand. "Han er en fin ung spradebasse – det er ingen bonde."

"Nej," sagde Thankful så rask, som det var at vente af en kvinde, der så overmåde godt ud og var fuldkommen på det

rene med det, og da den gamle mand havde set på hende, gav han hende ret og førte hende uden at sige et ord mere hen til dagligstuedøren, lukkede den op og sagde kort og godt: "Min datter, jomfru Thankful Blossom."

Da døren gik op, hørte de lyden af stemmer, der talte ivrigt sammen, men som øjeblikkelig forstummede, så snart jomfru Thankful viste sig. To herrer, som sad henne foran kaminen, rejste sig, og den ene kom hen til hende med en mine, som en god bekendt, fortroligt, men alligevel ærbødigt.

"Det er virkelig alt for stor en lykke, jomfru Thankful," sagde han med stærkt udpræget fremmed tonefald og endnu stærkere udpræget fremmed væsen. "Jeg har været ved at fortvivle, og det har min ven her, baron Pomposo, også."

Der kom et ganske svagt smil i baronens mørke ansigt og et hurtigt bebrejdende blik i hans øjne, idet han bukkede dybt. Thankful gjorde det dengang almindelige kniks, dvs. hun nejede og førte samtidig den højre fod frem i en halvkreds; men foden var så smuk og den lille skikkelse så fuldendt nydelig, at baronen grebet af beundring hævede blikket fra foden op til hendes ansigt. Det ene hurtige kvindeblik hun havde målt ham med, havde været nok til at overtyde hende om, at han var smuk; det næste, som hans langvarige tavshed fik hende til at sende ham, viste hende, at hans skønhed samlede sig i hans halvt rådyragtige mørke pigeøjne.

"Baronen," sagde hr. Blossom, idet han gned sine hænder, som om han på den måde ville give modtagelsen den varme, som hans hårde ansigt berøvede den, "baronen gæster os under

Thankful gjorde det dengang almindelig kniks.

uheldige forhold. Han kommer fra fjerne lande, det er skik og brug blandt fine folk af – af – fremmed herkomst at vandre om i fremmede lande for at sætte sig ind i folkenes skikke og levevis. Han vil her i Jersey," vedblev han, idet han henvendte sine ord til Thankful, men i virkeligheden undveg hendes hånlige blik, "finde en strengt arbejdende landbostand, som altid er rede til at byde den fremmede velkommen og til på hvid og skilling at gøre ham regnskab for alle hans nødvendige udgifter, hvisårsag han i disse urolige tider bør være forsynet med guld eller andre pengesorter, som ikke berøres af de stedlige uroligheder."

"Han finder, min gode Blossom," sagde baronen med en tungeraphed, der stod fuldstændig i strid med den blide, rolige alvor, der lyste ud af hans øjne, "skønhed, ynde, fuldkommenhed og – å, Santa Maria, hvad skal jeg sige?" vedblev han, idet han vendte sig til greven.

"Dyd," sagde greven med et nik.

"Ja rigtigt, dyd! Alt det finder han hos dette lands skønne kvinde. Ak, tro mig, gode Blossom, hun er meget bedre end andre."

Så meget af denne replik var henvendt til jomfru Thankful, at hun var nødt til i det mindste at lade det ene af sine smilehuller træde i virksomhed, skønt hun rynkede panden lidt og så spørgende på baronen med sine ærlige øjne.

"Og general Washington har været så god at tage os under sin beskyttelse," tilføjede greven.

"Enhver tosse," sagde Thankful, "– enhver," rettede hun det hurtigt til, idet hun blev lidt rød i hovedet, "enhver kan få et pas af generalen, ja og et godt ord oven i købet. Men hvordan gik

det frøken Prudence Bookstaver – hende, der har en kæreste i Knyphausens brigade – jeg tror nok, han er en hesser, men han er af fin familie, det har frøken Prudence tit fortalt mig. Jo, alle hendes breve blev stoppet af generalen, ja, og jeg er vis på, at fru Washington også læste dem – som om *hun* kunne gøre ved, at hendes ven bar våben imod Kongressen. Kan nogen forklare mig det?"

"Det var bare forsigtighed, min tøs," sagde Blossom, idet han rynkede panden ad pigen. "Hun kunne jo røbe en eller anden bevægelse, armeen havde for for at slå fjenden."

"Og hvorfor skulle hun ikke gøre, hvad hun kunne, for at fri sin kæreste fra at falde i fangenskab eller baghold, som det gik den hessiske kommissær med levnedsmidlerne, som du ..."

Hr. Blossom omfavnede faderligt sin datter og så sit snit til med det samme at knibe hende dygtigt i øret.

"Ti stille, min tøs," sagde han med påtaget munterhed, "din tunge klaprer ligesom Whippanymøllen. Min datter bekymrer sig kun lidet om politik," sagde han til sine gæster. "Sådan er det altid med kvindfolk. De urolige tider, vi lever i, har voldt hende megen sorg, skilt hende fra barndomskammerater og andre, hun holdt meget af. Det har gjort hende noget bitter."

Hr. Blossom havde aldrig så snart udtalt disse ord, før han ønskede dem usagte, af frygt for, at de skulle føre til, at den sanddru jomfru Thankful åbenbarede sit forhold til kaptajnen, men til hans, og jeg kan tilføje, også til min overraskelse, røbede hun ikke spor af den meddelelseslyst, hun havde lagt for dagen et øjeblik i forvejen. Hun blev tværtimod en smule rød i hovedet og sagde ingen ting.

Og så skiftede samtalen emne – den drejede sig om vejret, den strenge vinter, udsigterne for den gode sag, overgeneralens ledelse, kongressens holdning osv. Den førtes udelukkende af hr. Blossom og greven, og jeg behøver næppe at sige, at den var præget af den sikkerhed, man altid træffer hos folk, der ingen forstand har på, hvad de taler om. I den anden ende af værelset talte jomfru Thankful og baronen om sig selv, om assembléballerne, om hvem der var den smukkeste kvinde i Morristown, om hvorvidt den opmærksomhed, general Washington viste fru Pyne blot var almindeligt galanteri, om hvorvidt fru Washingtons hår virkelig var gråt, og om hvorvidt den unge adjudant, major van Zandt virkelig var forelsket i fru Washington, eller den kur, han gjorde til hende, blot var udslag af hans tjenesteiver som undergiven. Mens de var optaget af alt dette, rystede et pludseligt vindstød huset, og hr. Blossom, der gik udenfor, kom tilbage og sagde, at det sneede stærkt.

De så til deres overraskelse, at hele naturen virkelig havde skiftet fysiognomi i løbet af den sidste time. Månen var forsvundet, himlen skjultes af en blændende, hvirvlende sværm af stikkende snefnug. Vinden, der var stærk og bidende, havde allerede bredt hvide hynder på tærsklen og på de malede bænke og dynget sne op over bislaget og op ad dørstolperne.

Jomfru Thankful og baronen – den sidstnævnte med en let gysen – var gået hen til bagdøren for at tage dette omslag i vejret i øjesyn. Da jomfru Thankful så ud over det snedækkede landskab, bares det hende for, som om alt, hvad der kunne minde om, hvad hun nys havde oplevet, var udslettet – selv de fodspor, hun havde sat for en time siden, var forsvundet; den grå mur, hun havde lænet sig til, var nu helt hvid, selv det

velkendte udhus så fremmed og spøgelsesagtigt ud. Havde hun virkelig været der – havde hun virkelig talt med kaptajnen – eller var det alt sammen indbildning? Hun vidste det knapt.

Et pludseligt vindstød slog døren bag dem i med et brag, og jomfru Thankful fo'r med et lille skrig lidt længere frem i mørket. Baronen greb hende om livet for at frelse hende fra, Gud ved hvilken indbildt ulykke, og det hele endte med en halvt hysterisk latter, men så kastede vinden sig over dem begge med ondskabsfuldt raseri, og baronen var – det antager jeg da – ligefrem nødt til at trykke hende tættere op til sig.

De var ganske alene – bortset fra de to skammelige forbundsfæller naturen og gunstig lejlighed. Hun kunne i halvmørket ikke dy sig for at vende sine skælmske øjne imod hans, men det er nok muligt, at hun blev overrasket ved at finde dem strålende, blide og, syntes hun i øjeblikket, alvorligere, end situationen krævede. Der kom en ejendommelig og for hende ganske ny følelse af forlegenhed over hende, og da han, som hun halvt ventede, halvt frygtede, bøjede sig ned over hende og trykkede sine læber imod hendes, følte hun sig et øjeblik magtesløs, men i næste nu gav hun ham en dygtig ørefigen og forsvandt i mørket. Da hr. Blossom lukkede døren op for baronen, fandt han ham til sin forbavselse alene, og endnu mere forbavset blev han, da de var kommet indenfor, og jomfru Thankful i det samme med en ærbar mine trådte ind ad hoveddøren.

Da hr. Blossom næste morgen efter at have banket på sin datters dør trådte ind til hende, forefandt han hende fuldt påklædt, men noget bleg og sandt at sige en smule gnaven.

"Når du er så tidligt på benene, Thankful," sagde han, "havde det ikke været mere end passende, om du havde budt vore gæster farvel – især baronen, som lod til at være meget ked af, at han ikke fik dig at se."

Jomfru Thankful blev lidt rød i hovedet og svarede hurtigt og bittert: "Hvornår er det blevet nødvendigt, at jeg skal stå på pinde for enhver bajads, der ligger natten over her i huset?"

"Han har jo været overmåde høflig imod dig – og han er kavaler."

"Høflig – ja, det tror jeg!" sagde jomfru Thankful.

"Han har da vel ikke været uforskammet?" sagde hr. Blossom pludselig, idet han så stift på sin datter med sine kolde grå øjne.

"Nej, nej," sagde Thankful hurtigt, idet hun blev blussende rød; "men – nej, det er ingen ting. Men hvad har du der? – et brev?"

"Ja – jeg tør vædde på, det er fra kaptajnen," sagde hr. Blossom, idet han rakte hende en trekantet billet. "Det var en fyr fra lejren, der afleverede det. Agt på mit råd i tide, Thankful," vedblev han med et betydningsfuldt blik. "Kaptajnen er ikke en mand for dig og dine lige."

Thankful blev pludselig bleg og satte et hånligt ansigt op, idet hun snappede brevet ud af hånden på ham. Først da lyden af hans fodtrin tabte sig på trappen, fik hun sine røde kinder igen og åbnede brevet. Det var sjusket skrevet, fuldt af grove stavefejl og lød, som følger:

> "Min hjerte! En tyrannisk handling, udpønset af misundelse og skinsyge, holder mig fangen her. I aftes blev jeg skammeligt fængslet af trællehænder for den tankens og ordets frihed, jeg allerede har

ofret så meget, ja alt, hvad jeg ejer og har, alt, undtagen min ære og min kærlighed, men enden er nær. Når den brutale overmagt og ærgerrigheden må kue folkenes frihed for at beholde magten, er staten fortabt. Jeg ligger skammeligt bastet og bundet her i Morristown anklaget for mytteri og insubordination – jeg, som for et år siden forlod mit hjem og ærefulde forbindelser for at tjene mit land. Men, skønt jeg er i tyrannernes vold, vedbliver jeg at elske dig, det sværger jeg dig til, om de så dømmer mig til skafottet.

Buddet er pålideligt og vil sikkert bringe mig, hvad du måtte give ham med til mig. Den proviant, dine hænder havde gjort hellig for mig, og som din kærlighed gjorde mig dyrebar, blev mig fravristet af trællehænder, og æggene blev mast, min hjerte. Flæsket står nu formodentlig på overgeneralens bord. Således handler tyranni og ærgerrighed. Lev vel for denne gang, min hjerte.

Allan."

Jomfru Thankful læste denne skrivelse, læste den om igen og rev den så i stykker. Så kom hun i tanker om, at det var det første brev fra hendes kæreste, hun ikke havde gemt, og prøvede på at sætte stumperne sammen igen, men forgæves – og så kastede hun dem i et anfald af ærgrelse ud af vinduet. Resten af dagen var hun meget distræt og mere lunefuld, end hun plejede at være, og hun følte det som en mærkelig lettelse, da hendes fader som sædvanlig red til Morristown. Ved

middagstid holdt snevejret op, eller afløstes rettere sagt af en blanding af sne og regn, som endelig blev til rent regnvejr. Samtidig blev hun optaget af sine huslige pligter, som hun altid varetog med stor dygtighed, og som ikke hindrede hende i at sysle med sine egne tanker, der den dag var helt anderledes end ellers. Det var måske derfor, og også fordi hendes værelse lå i den bageste del af huset, at hun i mørkningen ikke hørte lyden af hovslag udenfor og af stemmer nedenunder. Det var nu slet ikke noget usædvanligt den gang, for skønt Kontinental-armeen beskyttede Blossoms avlsgård imod soldaternes fouragering og råhed, var den stadig bedested for hestfolk, ægter og rekognoscerende officerer, som kom der forbi. General Sullivan og oberst Hamilton havde vandet deres heste ved det brede massive stentrug og siddet under bislaget. Jomfru Thankful vågnede først op af sine vågne drømme, da Blossoms gårdskarl, negeren Cæsar trådte ind.

"Du gode Gud, jomfru Thankful, dem soldater slå lejr ude på vejen, og officer sidde i salen med sporer oppe på bordet og læse i bog."

Blodet fo'r Thankful til hovedet, og hendes smukke pande slog rynker, mens øjnene gnistrede. Hun rejste sig fra sit arbejde – det var ikke længere den forstemte unge pige, men en harmfuld gudinde. Hun skubbede karlen til side, ilede ned ad trapperne og rev døren op.

En officer, der sad og drev ved kaminen i så magelig en stilling, at karlens kritik viste sig fuldt berettiget, rejste sig øjeblikkelig med et umiskendeligt udtryk af forlegenhed og overraskelse, som han imidlertid var verdensmand nok til lige så hurtigt at få bugt med.

"Jeg beder om forladelse," sagde han, idet han bøjede sit smukke hoved dybt, "men jeg havde ingen anelse om, at nogen af husets folk var hjemme – og allermindst en dame." Han tav et øjeblik, for da hun slog sine øjenlåg med de brune vipper op, og han så, hvor smuk hun var, var han lige ved at tabe fatningen. "Jeg er major van Zandt," sagde han. "Jeg har den ære at tale med ...?"

"Thankful Blossom," sagde Thankful en smule stolt, idet hun med kvindens hurtige instinkt gættede grunden til, at han var gået i stå. Men et nyt udtryk af forlegenhed i officerens ansigt, da hun nævnede sit navn, lagde en dæmper på hendes triumf.

"Thankful Blossom," gentog officeren hurtigt. "Så er De altså Abner Blossoms datter?"

"Ja," sagde Thankful, idet hun så spørgende på ham. "Han vil snart være her; han er blot taget til Morristown." Hun blev pludselig grebet af angst, og hendes øjne spurgte: "Er han ikke?"

Officeren svarede på det spørgsmål, hendes øjne stillede ham, og sagde, idet han alvorligt gik hen imod hende: "Han kommer ikke tilbage i dag, jomfru Thankful, måske heller ikke i morgen. Han er – arresteret."

Thankful så udfordrende på majoren med sine brune øjne. "Arresteret – hvorfor?"

"Fordi han har ydet fjenden hjælp og bistand og huset spioner," svarede majoren med militær korthed.

Jomfru Thankful blev lidt rød i hovedet ved de sidste ord; hun kom til at tænke på optrinnet ude ved bislaget og på det kys, baronen røvede fra hende, og et øjeblik så hun så brødefuld ud, som om den mand, der stod for hende, havde set det. Han lagde mærke til hendes forvirring og mistydede den.

"Så burde jeg vist også arresteres," sagde jomfru Thankful, idet hun hævede stemmen lidt og gjorde sig vred over for majoren, "for om gæsterne her i huset aldrig så meget har været spioner, var de *mine* gæster, og som min faders datter var jeg værtinde for dem; ja, og det glæder mig meget at have været værtinde for sådanne fine kavalerer, folk, der var alt for dannede til at fornærme en værgeløs pige – spioner, der ikke lagde støvlerne op på bordet eller optrådte i en brav landmands hus, som om det var et værtshus."

Et halvt smerteligt, halvt muntert udtryk fløj hen over majorens ansigt, men det eneste svar, han gav hende, var et dybt og elegant buk. Hvor høfligt og undskyldende det end var, irriterede det åbenbart blot jomfru Thankful endnu mere.

"Og må jeg spørge, hvad er det for spioner, og hvem er angiveren?" sagde hun, idet hun så på majoren med den ene hånd udfordrende i siden og den anden omme på ryggen. "Jeg synes, at det ikke er mere end rimeligt, at vi får at vide, hvornår og hvorledes vi har taget imod både spioner og angivere."

"Deres fader har længe været mistænkt for at begunstige fjenden, jomfru Thankful," sagde major van Zandt alvorligt, "men det lå i overgeneralens politik at se igennem fingre med de politiske sympatier hos dem, der ikke ligefrem deltog i kampen, og at søge at vinde dem for den gode sag ved udstrakte privilegier. Men da det for nylig blev opdaget, at to fremmede, som ganske vist var forsynet med pas fra ham, har været gæster her i huset under falske navne ..."

"De mener grev Ferdinand og baron Pomposo," sagde Thankful hurtigt, "to hæderlige kavalerer, og når det har behaget dem at vise en pige, som ganske vist ikke er nogen

fornem dame, men ikke des mindre en anstændig pige, nogen opmærksomhed ..."

"Kære jomfru Thankful," sagde majoren med et dybt buk og et smil, som til trods for hans høflige mine gjorde Thankful så forbitret, at hun var lige ved at blive hysterisk, "hvis De gør det gældende – og efter det flygtige indtryk, jeg har af Deres skønhed, tvivler jeg ikke om, at De kan det, er der ikke længere tale om forhør eller fængsling for deres faders vedkommende. Overgeneralen er en kavaler, som aldrig har undervurderet deres køns magt eller stillet sig fjendtlig over for dets evne til at fortrylle."

"Hvad hedder angiveren?" udbrød jomfru Thankful vredt. "Hvem er det, der har vovet ...?"

"Det er kaptajn Allan Brewster af Connecticut-divisionen."

Jomfru Thankful blev bleg, så rød og så igen bleg. Hun gik hen imod majoren.

"Det er løgn – infam løgn!"

Major van Zandt bukkede. Jomfru Thankful fløj op ad trapperne, og et øjeblik efter kom hun igen farende ind i stuen i ridedragt.

"Jeg antager, at jeg kan tage hen og se til min fader," sagde hun uden at værdige officeren et blik.

"De er fri som fuglen i luften, jomfru. Det er så langt fra, at mine ordrer og instruktioner går ud fra, at De er delagtig i Deres faders handlinger, at de ikke engang nævner Dem. Må jeg hjælpe Dem til hest?"

Den unge pige svarede ikke. Imidlertid havde Cæsar sadlet hendes hvide hoppe og trukket den frem for døren. Thankful

skød den hånd til side, majoren rakte hende, og svang sig i sadlen.

Majoren slap dog ikke tøjlerne. "Vent et øjeblik, jomfru Thankful."

"Lad mig komme af sted," sagde hun med undertrykt harme.

"Jeg beder Dem, vent et øjeblik."

Han holdt stadig i tøjlerne. Hoppen stejlede og var lige ved at kaste hende af. Blussende rød af forbitrelse og ydmygelse hævede hun ridepisken og slog majoren i ansigtet.

Han slap øjeblikkelig tøjlerne og vendte sit ansigt imod hende – det var roligt og blegt med undtagelse af en rød strime, der gik fra det ene bryn ned til hagen.

"Det var ikke min hensigt at holde Dem tilbage," sagde han roligt. "Jeg ville blot sige, at når De træffer general Washington, håber jeg, De vil vise mig den retfærdighed at sige ham, at major van Zandt ikke anede det ringeste om Dem, ikke engang at De var her, før De selv sagde ham, hvad De har gjort, og at han hele tiden har behandlet Dem, som det sømmer sig en officer og kavaler."

Men hun var borte, før han havde talt ud. I samme øjeblik hun med kjolen flagrende om sig sprængte ned ad bakken i rasende galop, gjorde majoren omkring og gik ind i huset. De enkelte hestfolk, der drev om udenfor, og som havde været vidner til, hvad der var sket, afholdt sig klogeligt fra at se nærmere på deres officers blege ansigt og funklende øjne, da han kom forbi dem. Men aldrig så snart havde døren lukket sig bag ham, før kritikken brød løs.

Forbitret hævede hun ridepisken og slog majoren i ansigtet.

"Sikken en tory-heks! Hun er arrig over, at hun ikke kan få majoren gjort forrykt ligesom kaptajnen," mumlede sergent Tibbitts.

"Og nu vil hun prøve sine kunster på generalen!" sagde menig Hicks.

Det er nok muligt, at de tog fejl begge to, for da jomfru Thankful sprængte hen ad vejen til Morristown, tænkte hun på mange ting. Hun tænkte på sin kæreste Allan, der sad i fængsel og smægtede efter *hendes* hjælp og *hendes* deltagelse; og dog, hvis han virkelig havde forrådt eller miskendt hende – hvor vovede han at bære sig sådan ad? Så tænkte hun med bitterhed på greven og baronen og brændte af begærlighed efter at stå ansigt til ansigt med denne og give ham at forstå, at det kys, han havde røvet fra hende, var skyld i al hendes skam og fortræd. Og til sidst tænkte hun på sin fader, og så begyndte hun at hade Gud og hvermand. Men over og igennem det alt sammen, hendes ubestemte frygt for, hvad der kunne times faderen, hendes lidenskabelige harme imod baronen, hendes ærgerlige stemning over for Allan, var der ét, som stadig blev ved at trænge sig frem til trods for al den umage, hun gjorde sig for at trænge det tilbage – det var major van Zandts smukke, blege ansigt med den røde strime.

3

Vinden, der havde rejst sig, og som red meget hurtigere end jomfru Thankful, var blevet til storm, da den nåede Morristown. Den strøg igennem ahorntræernes bladløse kroner og piskede løs på elmetræernes tørre grene, så de klaprede ved det. Den susede hen over den stille presbyterianer-kirkegård, som om den ville vække de døde, den i sin tid havde kendt. Den rystede de kedelige glansløse vinduer i selskabsværelserne oven over frimurerlogen og lavede i de viftende gardiner bevægelige skyggebilleder af dem, der havde svinget sig i dansen den foregående aften, damer med posede skørter og herrer med snævre benklæder.

Men jeg tror nok, at stormen særligt gav sit raseri fri tøjler omkring det enligt liggende "Ford House", bedre kendt under navn af "Hovedkvarteret". Den hylede under tagskægget, sang under bislaget, ruskede i gavlspidserne, peb igennem hver en revne og sprække i den firkantede, massive, grimme bygning. Huset lå på en høj, der faldt brat af imod Whippanyfloden, og hver en sommervind, der hviskede under bislagene i Morristown, kastede sig som en stiv kuling over Ford House's vinduer og døre, og om vinteren blev enhver vind til en storm, der truede dets sikkerhed. Skildvagten, der gik frem og tilbage uden for det, vidste af erfaring, når han skulle ty ind under bislaget og trække sin luvslidte kappe bedre sammen om sig for at værge sig imod den kolde nordenvind.

Indenfor var der lige så uhyggeligt. Der herskede et asketisk mørke, som det lille bål i modtagelsesværelset og de døende

emmer i kaminen i spisestuen ikke kunne få bugt med. Forstuen midt i huset var stor og tarveligt udstyret med nogle få rørstole; på en af dem sad overgeneralens sorte livtjener og halvdøsede, i spisestuen sad to officerer tæt op ad kaminen og talte sagte sammen, som om de huskede på, at døren ind til dagligstuen stod åben, og at deres stemmer kunne forstyrre den hellige stilhed, der herskede der. Det viftende lys der inde belyste eller blev rettere sagt kastet dunkelt tilbage fra de sortpolerede møbler, de glansløse stole, det løjerlige skab, det tavse spinet, bordet med de skeletagtige ben. Henne ved kaminen sad der en mand, som ikke rørte sig.

Det var en skikkelse, som nu er hele den civiliserede verden så vel bekendt, som er blevet gengivet så tit i malerier og kobberstik, at det er overflødigt at beskrive den her. Dens sjældne forening af mild værdighed og dyb kraft, af energisk bestemthed og filosofisk tålmodighed er så tit blevet skildret for et folk, som just ikke særligt udmærker sig ved disse egenskaber, at jeg frygter for, at det kun alt for ofte har udæsket til skæmtefulde angreb, under hvilke dens dybere betydning er blevet glemt. Jeg vil derfor blot sige, at denne skikkelse i sit væsen, sin fysiske ligevægt, ja i selve enkelthederne i sin påklædning var præget af en vis aristokratisk fornemhed. Man fik indtryk af en konge – en konge, som ved skæbnens ironi førte krig imod al kongemagt, en hersker, som kæmpede for sine undersåtters ret til at regere sig selv, men som regerede dem i kraft af den ham iboende ret. Han var fra sit pudrede hoved til sølvspænderne på sine sko så fuldt ud en konge, at det ikke var så mærkeligt, at hans broder George af England og Hannover, som var konge ved et tilfælde, men som for resten

blasfemisk kaldtes "konge af Guds nåde", ikke kunne finde på nogen bedre måde at opponere imod hans magt på end at kalde ham "hr. Washington".

Lyden af hovslag, skildvagtens "Vagt i gevær!", den vagthavende officers alvorlige spørgsmål og lyden af fodtrin, der nærmede sig, forstyrrede ham åbenbart ikke i hans grublen. Heller ikke det, at døren gik op og en kold luftstrøm trængte ind i forstuen, ja helt ind i modtagelsesværelset, hvor den fik de døende emmer i kaminen til at blusse op, vakte hans opmærksomhed. Men et øjeblik efter hørtes der raslen af kvindeklæder efterfulgt af en hurtig hvisken, og så bøjede en ung officer med et glat, friskt ansigt sig over den i dybe tanker hensunkne skikkelse.

"Om forladelse, general," sagde officeren nølende, "men ..."

"De kommer ikke til ulejlighed, oberst Hamilton," sagde generalen roligt.

"Der er en ung dame, som beder om audiens hos Deres Excellence. Det er jomfru Thankful Blossom, datter af Abner Blossom, der er anklaget for at have spillet under dække med fjenden, og som sidder forvaret i vagten i Morristown."

"Thankful Blossom?" gentog generalen spørgende.

"Deres Excellence husker uden tvivl en lille provinsskønhed, en af de mest fejrede her på egnen – vor Cressida i dette Morristown-epos – hende, der fik vor mandhaftige Connecticut-kaptajn til at skeje ud."

"De har ungdommens fortrin, oberst, også dens bedre hukommelse," sagde Washington med et smil, der gjorde hans adjudant en smule rød i hovedet. "Men jeg synes nok, jeg har hørt tale om det fænomen. Lad hende under alle

omstændigheder komme ind – og dem med, hun er i følge med."

"Hun er alene, general," svarede adjudanten.

"Så er der så meget mere grund for os til at være høflige," sagde Washington, idet han rejste sig fra sin magelige stilling. "Vi må ikke lade hende vente. Lad hende komme straks, kære oberst. Og altså – alene."

Adjudanten bukkede og gik. Et øjeblik efter blev den halvåbne dør slået op på vid gab for jomfru Thankful Blossom.

Hun var så smuk i sin simple ridedragt, så ejendommelig og original i sin skønhed og frem for alt så stærkt præget af en vis energisk alvor, der yderligere fremhævede hendes skønhed, at den alvorlige mand ikke indskrænkede sig til det sædvanlige stive buk men gik hende i møde, tog hendes lille kolde hånd i sin og venligt førte hende hen til den stol, han lige havde rejst sig fra.

"Selv om jeg ikke kendte deres navn, jomfru Thankful," sagde overgeneralen, idet han så på hende med høflig alvor, "har naturen udstyret Dem således, at De ikke behøver nogen særlig anbefaling, for at en kavaler skal være høflig imod Dem. Hvad kan jeg tjene Dem med?"

Ak, glansen i jomfru Thankfuls brune øjne var blevet noget mat i det alvorlige halvlys, der herskede i værelset og over for den ranke, krigerske skikkelses endnu alvorligere værdighed, der stod ansigt til ansigt med hende. Den friske rødme, stormen i hendes indre og stormen udenfor havde fremkaldt på hendes kinder, var blegnet noget; den kæphøjhed, der stadig var vokset i hende, mens hun skyndte på sin hest under den sidste halve times hurtige ridt, blev således kuet ved det blotte

syn af den mand, hun var kommet for at overfuse, at jeg er bange for, hun måtte opbyde al sin selvbeherskelse for ikke at give sig til at klynke og for at holde de tårer tilbage, som, løjerligt nok, duggede hendes søde øjne, da hun så op og mødte generalens roligt kritiske og dog milde blik.

"Jeg kan let tænke mig grunden til dette besøg, jomfru Thankful," vedblev Washington med en vis værdig venlighed, der var mere tillidvækkende end tidens stive galanteri, "og den har De kun ære af. Det klæder altid en ung pige at tage sig af sin faders velfærd – hvor svag og vildfarende han end kan være."

Thankfuls øjne lynede igen, idet hun rejste sig. Hendes overlæbe, som et øjeblik i forvejen havde skælvet i barnlig sorg, blev nu stiv og fortrak sig, da hun stod over for den imponerende skikkelse. "Det er ikke min fader, jeg vil tale om," sagde hun i en kæphøj tone; "jeg er ikke redet her hen alene ved aftentide i storm og uvejr for at tale om ham; han kan vist nok tale for sig selv. Jeg er kommet for at tale om mig selv – om løgne – ja, løgne, sagde jeg, som er blevet fortalt om mig stakkels pige – om lumpen sladder om mig og min kæreste, kaptajn Brewster, som nu sidder i fængsel, fordi han har elsket mig, der ikke giver mig af med politik og hverken slutter mig til den ene eller den anden sag – som om enhver ung mand skulle bede Dem eller måske lady Washington om lov til at elske, hvem han vil."

Hun tav et øjeblik, fordi vejret gik fra hende. Med kvindens hurtige blik så hun godt den forandring, Washingtons ansigt undergik – så, at der kom et ejendommelig koldt, strengt udtryk i det. Med kvindens skæbnesvangre stædighed – en stædighed, tillader jeg mig i al beskedenhed at bemærke, som

vort mere høflige køn godt kunne være bekendt af og til at efterligne – blev hun alligevel ved at komme frem med alt, hvad hun havde på hjerte, uden at ænse, at hun måske med kvindens priselige mangel på fasthed kunne blive nødt til at tage det tilbage i løbet af en times tid eller to – en mangel på fasthed, som jeg også i al beskedenhed tillader mig at mene, at vi godt kunne være bekendt at efterligne – lejlighedsvis.

"Der er blevet sagt," sagde Thankful Blossom hurtigt, "at min fader med sit vidende har huset to spioner – to spioner, som jeg – ja jeg beder Deres Excellence om forladelse, og jeg beder Kongressen om forladelse – kun kender som to hæderlige kavalerer, der har bragt mig deres hyldest på en hæderlig måde. Der er lumpent og løgnagtigt blevet sagt, at min kæreste, kaptajn Allan Brewster er fremkommet med denne angivelse. Jeg er redet her hen for at protestere imod dette. Jeg er redet her hen for at kræve af Dem, at De forhindrer, at en hæderlig kvindes rygte bliver ofret for politikken, at spionerende dagdrivere bliver sendt ind i en skikkelig mands hus for at spejde, og at de jager en stakkels pige ud af huset for at kunne komme til at gøre det. Det er skammeligt, er det! Det er infamt, er det! Hvad er de fyre andet end spioner, om jeg må spørge?"

I den harme, der, lige siden hun begyndte at tale, lidt efter lidt var groet op i hende ved erindringen om al den uret, der var blevet øvet imod hende, havde hun nærmet sit af mod blussende og i dets uforskammethed overmåde nydelige ansigt så meget til den store generals værdige ansigt og rolige grå øjne, at der kun var et par tommer imellem dem. Til hendes umådelige forbavselse bøjede han hovedet og kyssede hende med alvorlig velvilje lige midt på hendes dumdristige pande.

"Sæt Dem ned, jomfru Blossom," sagde han, idet han tog hendes kolde hånd i sin og roligt trykkede hende ned i stolen. "Sæt Dem ned, og skænk mig, hvis De kan, et øjebliks opmærksomhed. Den officer, som det ubehagelige hverv blev overdraget at besætte Deres faders hus, hører til min husstand og er fuldt ud en kavaler. Har han glemt sig selv – har han nedværdiget sig selv og mig i den grad, at ..."

"Nej, nej," sagde Thankful med feberagtig hast, "han var meget hensynsfuld. Det var tværtimod – måske – mig, der," hun nølede og gik så helt i stå og blev meget rød i hovedet, da hun kom til at tænke på officerens ansigt med den røde strime, det havde fået af hendes ridepisk.

"Jeg ville sige, at major van Zandt som kavaler uden tvivl har vidst fuldt ud at undskylde en datters heftighed," vedblev Washington med et blik, der viste, at han ganske forstod situationen. "Men lad mig nu oplyse Dem om et andet punkt, som det lader til vi har en vidt forskellig opfattelse af."

Han gik hen til døren og kaldte på sin tjener, som han gav en ordre. Et øjeblik efter trådte den unge officer, der havde taget imod hende, ind med en pakke akter. Han så listigt og skælmsk på Thankful, som om han havde hørt ordskiftet imellem hende og hans chef og i modsætning til dem begge havde haft en vis morskab af det humoristiske i situationen.

Hvordan det nu end forholdt sig, oberst Hamilton stod foran dem og bladede sindigt i papirerne. Thankful bed sig i læberne af forlegenhed. Hun følte sig lidt imponeret og havde en fornemmelse af, at der forestod noget, som ville gøre hende skamfuld. En ny og besynderlig bevidsthed om hende selv, hendes omgivelser, de to mænds værdighed, en uhyggelig

følelse af, at to damer på en hemmelighedsfuld måde var kommet ind i værelset ad en anden dør og nu stod og stirrede nysgerrigt på hende, som om hun var et mærkeligt dyr, og en uklar anelse om, at hele hendes fremtids skæbne kunne komme til at bero på, hvad de næste øjeblikke ville bringe, alt dette overvældede den modige pige i den grad, at hun et øjeblik kom til at skælve, så ene og forladt syntes hun, hun var. Derpå rakte oberst Hamilton Washington papiret og sagde, idet han så hen på den ene af de to damer: "Her er anklagen."

"Læs den," sagde generalen koldt.

Oberst Hamilton læste aktstykket højt således, at det ikke var til at tage fejl af, at han var sig bevidst, at han havde flere tilhørere end jomfru Blossom og generalen. Det var affattet med militær og juridisk kortfattethed og meldte kort og godt, at efter hvad angiveren personligt vidste med fuld sikkerhed, husede Abner Blossom jævnligt i sin avlsgård to herrer, "grev Ferdinand" og "baron Pomposo", der mistænktes for at være fjender af den gode sag og for muligvis at pønse på at forråde Kontinental-armeen. Det var undertegnet Allan Brewster, forhenværende kaptajn i Connecticut-divisionen. Thankful Blossom genkendte med lethed sin kærestes dårlige håndskrift og lige så dårlige ortografi, da oberst Hamilton viste hende papiret.

Hun rejste sig. Der lyste nu lige så oprigtig skræk og forvirring som før harme ud af hendes øjne, da hun mødte de omståendes blikke, men med kvindeligt instinkt følte hun, at der var mere uvenlighed i de to kvinders tavshed end i den dadel, der muligvis ville blive udtalt over hende af medlemmerne af vort forurettede køn.

"Jomfru Thankful," sagde en stemme, som Thankful med kvindens ufejlbare instinkt skønnede tilhørte den ældste af de to damer, "jomfru Thankful er naturligvis selv i stand til at afgøre, hvilken af de kærester hun har blandt sit lands fjender, hun bør holde sig til i den vånde, hun er stedt i. Hun synes ikke at have været så nøjeregnende med sine gunstbevisninger, at nogen af dem har grund til at føle sig forbigået."

"Hun vil i alt fald ikke skænke den mand sin gunst, kære lady Washington," sagde den yngste af damerne ivrigt, "der har vist sig som forræder imod hende. Det vil sige – ja, om forladelse, Deres Nåde –" hun gik i stå, da hun mærkede, hvor dødstille der var, og at de to mænd så umådelig forbavsede på hinanden.

"Den, som er forræder imod sit land," sagde lady Washington koldt, "kan også blive forræder på anden måde."

"Man kan lige så godt sige, at den, der forråder sin konge, forråder sit land," sagde jomfru Thankful pludselig dristigt, idet hun rynkede panden ad lady Washington. Hendes Nåde vendte sig stolt fra hende, og jomfru Thankful vendte sig igen til generalen.

"Jeg beder om forladelse," sagde hun stolt, "fordi jeg har besværet Dem med klager over den uret, jeg har lidt. Men jeg synes, at selv om min kæreste af skinsyge havde krænket mig endnu dybere, gør det ikke sådanne beskyldninger imod mig berettigede, selv om de," tilføjede hun med et ondt blik på lady Washingtons milde brokades ryg, "kommer fra én, der ved, at en patriots kone lige så godt kan være skinsyg som en forræder." Nu var hun igen sig selv, skønt hendes ansigt var blegt af det slag, hun havde fået og gengældt.

Oberst Hamilton holdt hånden for munden og hostede let. General Washington, hvis ansigt var ganske roligt, vendte sig alvorlig til Thankful.

"De glemmer, jomfru Thankful, at De endnu ikke har sagt mig, hvad jeg kan tjene Dem med. Jeg kan ikke tænke mig, at De endnu interesserer Dem for kaptajn Brewster, der har vidnet imod Deres andre – *venner* og stiltiende også imod *Dem*. Det kan heller i ikke være dem, De er bekymret for, for jeg beklager at måtte sige, at de endnu er på fri fod, og at vi ikke ved, hvor de er. Kan De give os oplysninger, hvoraf det fremgår, at de intet har forbrudt, at de ikke er spioner eller den gode sags fjender, skal Deres fader øjeblikkelig blive løsladt. Tillad mig at stille Dem et eneste spørgsmål. Hvorfor tror De, at de er hæderlige mænd?"

"Fordi de var – var kavalerer," sagde jomfru Thankful.

"Der er mange spioner, som er af udmærket familie, dannede og begavede mennesker," sagde Washington alvorligt. "Men De har måske andre grunde?"

"Fordi de kun talte til mig," sagde jomfru Thankful, idet hun blev meget rød i hovedet; "fordi de foretrak mit selskab for faders – fordi –," hun nølede et øjeblik – "fordi de ikke talte om politik, men – om – det, som unge mænd for det meste taler om – og – og –" hun blev en smule forfjamsket – "og baronen har jeg kun talt med én gang, men han –" hun gik fuldstændig fra koncepterne – "jeg ved, at de ikke var spioner."

"Jeg må stille Dem et spørgsmål endnu," sagde Washington med venlig alvor; "hvad enten De svarer eller ikke, vil De indse, at hvis det forholder sig, som De tror, kan det ikke på nogen måde skade de herrer, De taler om, mens det på den anden side

kan fri Deres fader for yderligere mistanke. Vil De give min sekretær, oberst Hamilton deres fuldstændige signalement – det fuldstændige signalement, som kaptajn Brewster af grunde, som De selv bedst må kende, ikke kunne give?"

Jomfru Thankful betænkte sig et øjeblik, så så hun på overgeneralen med et af sine sanddru blikke og begyndte at give en detaljeret beskrivelse af, hvorledes greven så ud. Hvorfor hun begyndte med ham, skal jeg ikke kunne sige, det kom muligvis af, at det var lettere, for da hun kom til baronen, beklager jeg at måtte sige, at beskrivelsen faldt noget i det ubestemte og billedlige. Den var imidlertid ikke mere ubestemt, end at oberst Hamilton pludselig fo'r op med et blik på sin chef, som øjeblikkelig lagde en dæmper på ham med en håndbevægelse.

"Tak skal De have, jomfru Thankful," sagde han fuldkommen roligt, "men gjorde denne anden herre, denne baron ..."

"Pomposo," sagde Thankful stolt. Damerne henne ved vinduet gav sig til at fnise, og der viste sig også et smil på oberst Hamiltons ansigt, men Washington bevarede sin rolige, værdige mine.

"Tør jeg spørge, om baronen gjorde kur til Dem på en hæderlig måde," vedblev han alvorligt, "om Deres fader vidste besked om den, og om den var af så pæn beskaffenhed, at De med ære kunne tage imod den?"

"Fader forestillede ham for mig og pålagde mig at være venlig imod ham. Han – han kyssede mig, og jeg slog ham i ansigtet," sagde Thankful hurtigt – hendes kinder var lige så røde, som baronens havde været.

I samme nu, ordene var kommet over hendes sanddru læber, ville hun have givet sit liv for at kunne tage dem tilbage. Til hendes overraskelse brast oberst Hamilton imidlertid i latter, og damerne vendte sig om og kom hen imod hende, men en let håndbevægelse af den stadig urokkeligt rolige general holdt dem tilbage.

"Det er muligt, jomfru Thankful," sagde han, "at vi i det mindste kender den ene af disse herrer, og at Deres instinktmæssige følelse er rigtig. De kan under alle omstændigheder være forvisset om, at vi skal undersøge sagen grundigt, og at det ikke skal blive til skade for Deres fader."

"Jeg takker Deres Excellence," sagde Thankful, stadig rødmende ved tanken om den åbenhjertighed, hun netop havde udtalt sig med; "jeg kommer til at bryde op nu," vedblev hun, idet hun gik hen imod døren; "det er sent, og jeg har en lang vej at ride."

Til hendes overraskelse trådte Washington imidlertid frem, og idet han greb hendes hånd, sagde han med et alvorligt smil: "Alene af den grund, selv om der ikke var andre, må De være vor gæst i nat, jomfru Thankful Blossom. Vi har endnu de forestillinger om gæstfrihed, vi har tilegnet os i Virginia, og er tyranniske nok til at forlange, at fremmede skal rette sig efter dem, selv om vi må bede Dem tage til takke i den yderste tarvelighed. Lady Washington vil ikke tillade jomfru Thankful Blossom at forlade hendes hus i aften, før hun har nydt hendes gæstfrihed."

"Jomfru Thankful Blossom må modtage den smule gæstfrihed, vi kan byde hende, i nat, hvis hun vil, at vi skal tro, hun er forvisset om, at det er vort oprigtige ønske at være

hende til tjeneste," sagde lady Washington med et stateligt kniks.

Thankful Blossom stod endnu stadig henne ved døren og vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Men et øjeblik efter blev hun omslynget af et par ungdommelige arme, og den yngre dame så hende ind i hendes brune øjne med en lige så ærlig og frimodig mine som hendes egen og sagde kærligt: "Kære jomfru Thankful, skønt jeg kun er gæst i Hendes Nådes hus, tillader jeg mig at føje min anmodning til hendes. Jeg er frøken Schuyler fra Albany, som oberst Hamilton kan bevidne, hvis jeg har vidnesbyrd behov over for Deres ærlige hjerte. Tro mig, kære jomfru Thankful, jeg nærer deltagelse for Dem og beder Dem blot om at give mig lejlighed til at være Dem til tjeneste i aften. De bliver, jeg kan se det på Dem, De bliver sammen med mig, og så skal vi snakke sammen om denne urimeligt skinsyge yankeekaptajn, som forhåbentlig ikke har vist sig så uværdig over for Dem som over for sit land."

Skønt tanken om, at hun skulle være genstand for medlidenhed, oprørte Thankful, kunne hun ikke modstå frøken Schuylers venlige høflighed og kærlige deltagelse. Det må desuden også indrømmes, at hun for første gang i sit liv følte tvivl om sin uafhængighed af andre og blev mærkværdigt betaget af denne unge dame, der slyngede sine arme om hende og så fuldstændig kunne sympatisere med hende, skønt hun var lady Washingtons gæst.

"De har ganske sikkert en moder?" sagde Thankful, idet hun så spørgende på frøken Schuyler.

De to herrer tillagde åbenbart ikke dette spørgsmål nogen betydning, men frøken Schuyler forstod med kvindelig

finfølelse, hvad der lå i det, og svarede: "Og De, kære jomfru Thankful?"

"Jeg har ingen," sagde Thankful, og her beklager jeg at måtte sige, at hun begyndte at græde lidt, hvorpå frøken Schuyler med tårer i sine smukke øjne pludselig bøjede hovedet over imod Thankfuls øre, slog armen om livet på hende og til oberst Hamiltons overraskelse ganske roligt førte hende bort fra det fornemme selskab.

Da døren var blevet lukket efter dem, vendte oberst Hamilton sig halvt smilende, halv spørgende til sin chef. Washington besvarede hans blik venligt, men alvorligt og sagde derpå roligt:

"Hvis Deres formodning falder sammen med min, oberst, behøver jeg ikke at lægge Dem på sinde, at det er så vanskelig en sag, at De gør bedst i foreløbig at bevare den som en hemmelighed. De bør i alt fald ikke meddele den herre, De tænker på, noget om, hvad her er foregået i aften."

"Som De befaler, general," svarede obersten ærbødigt. "Men tør jeg spørge," vedblev han nølende, "om De tror, at det er mere end en flygtig tilbøjelighed for en smuk pige, der ..."

"Når jeg bad Dem tie med, hvad her er foregået," sagde Washington venligt, idet han lagde sin hånd på den unge officers skulder, "var det, fordi jeg anså sagen for tilstrækkelig betydningsfuld til, at den har krav på min egen særlige opmærksomhed."

"Om forladelse, Deres Excellence," sagde den unge mand, idet han blev rød i hovedet som en ung pige; "jeg mente blot ..."

"At De ville bede om orlov for i aften," sagde Washington med et velvilligt smil, "fordi De ønskede at holde vor kære veninde frøken Schuyler og hendes gæst med selskab. Hun er et noget

egensindigt pigebarn, oberst, men jeg tror, hun er brav. Vær forekommende imod hende, oberst, men med forbehold og ikke alt for venlig, ellers kan frøken Schuyler også finde på at spille den fornærmede jomfru." Og med en spøgefuld håndbevægelse, der var ejendommelig for ham og slet ikke gjorde skår i hans værdighed, halvt førte, halvt skubbede han sin unge sekretær ud af værelset.

Da døren var blevet lukket efter obersten, brusede lady Washington hen til sin mand, som stadig stod rolig og ubevægelig foran kaminen.

"Du mener ikke, der stikker nogen politisk intrige, noget forræderi bag denne historie?" spurgte hun hurtigt.

"Nej," sagde Washington roligt.

"Ikke andet end et tåbeligt, letfærdigt kurmageri over for et tåbeligt, forfængeligt pigebarn?"

"Undskyld, mylady," sagde Washington alvorligt, "men det kan godt være, at vi miskender hende. Det er ikke nogen almindelig bondepige, der således kan bringe hele egnen i oprør – det ville det være en fornærmelse imod Deres køn at tro. Det er endnu ikke afgjort, om hun ikke virkelig har fanget det ædle vildt, hun nævnede. Har hun det, ville det afgive yderligere stof til en afhandling om, hvad elskværdighed formår."

"Den tøs!" sagde lady Washington, "det letsindige pigebarn med hendes Connecticut-kaptajn! Undskyld, men det er virkelig for latterligt." Og med et stift kniks fejede hun ud af værelset og lod den historiske hovedperson – hvad der som oftest hænder historiske hovedpersoner – være ene.

Senere på aftenen havde frøken Schuyler så vidt fået bugt med Thankfuls tårer og sindsbevægelse, at hun kunne tørre sine

øjne og ordne sit brune hår foran det kokette lille spejl i frøken Schuylers værelse, mens frøkenen i kraft af det imellem medlemmer af det smukke køn bestående hemmelige frimureri stod hende bi med råd og dåd. "Vær De glad over, at De er blevet den troløse kaptajn kvit, kære jomfru Thankful, og jeg synes rigtignok, at når man har så smukt et hår som De, er den nye måde at sætte det op – skønt den ganske vist er noget koket – yderst klædelig. Jeg forsikrer Dem, at den er meget i vælten i New York og Philadelphia – strøget lige tilbage fra panden, sådan, ser De."

Resultatet var, at da frøken Schuyler og jomfru Blossom en time efter indfandt sig i modtagelsesværelset, hvor de forefandt oberst Hamilton, var der en sådan friskhed over deres toilette, at den unge officer ikke blot følte sig skamfuld over sin skødesløse påklædning, men ligefrem gjorde store øjne af forbavselse. "Måske hun hellere ville være alene for uforstyrret at kunne hengive sig til sin sorg end være sammen med andre," hviskede han usikkert til frøken Schuyler efter at have fået hende hen i en krog.

"Sludder," sagde frøken Schuyler. "Skal en ung pige sukke og hænge med hovedet, fordi hendes kæreste viser sig troløs?"

"Men hendes fader er arresteret," sagde Hamilton forbavset.

"Tør De se mig i øjnene," sagde frøken Schuyler skælmsk, "og sige, at De ikke godt ved, at hendes fader vil være renset for denne anklage inden fire og tyve timer? Passiar! Tror De ikke, jeg har øjne i hovedet? Tror De ikke, jeg kunne læse både i generalens og Deres ansigt?"

"Men min kære pige ..." sagde officeren uroligt.

"Jeg har sagt hende det, men jeg har ikke sagt hende *hvorfor*," svarede frøken Schuyler med et skælmsk blik i fine mørke øjne, "skønt jeg havde grund nok til det for at straffe Dem, fordi De har hemmeligheder for mig."

Efter at have afskudt denne parthiske pil gik hun atter hen til jomfru Thankful, der stod med ansigtet trykket imod ruden og så ud på den månebelyste skrænt ved Whippanyfloden.

For i kraft af et af disse for det amerikanske forår ejendommelige luner havde vejret igen mærkværdigt forandret sig. Regnen var hørt op, og jorden var dækket af en skorpe af frossen regn og sne, som glitrede under den klare himmel og i det strålende måneskin. Nordøstvinden, som ruskede i vinduerne, havde forvandlet de af vand drivende træer og buske til isstalaktitter, der blinkede som sølv i månens kolde lys.

"Det er et smukt syn, mine damer," sagde en svær, jovial, midaldrende mand, idet han kom hen til gruppen ved vinduet. "Men gid Vorherre snart vilde sende os forår og fri os for flere af den slags skrækkelige omslag. Fru Måne ser nydelig ud, som hun skinner ned igennem de trætoppe, men hun ser ganske vist også ned på mangen en stakkels fyr, der ryster af kulde i lejren under sine pjaltede tæpper. Havde De set de lasede karle fra Connecticut marchere forbi Hans Excellence i aftes og vise tænder uden at turde bide – havde De set disse klejnmodige fyre, disse vantro Thomas'er, der er modne til at gøre oprør imod Hans Excellence, imod den gode sag, men først og fremmest imod vejret, ville De bede om tøvejr, for det ville gøre disse mennesker bløde om hjertet samtidig med, at de stivnede marker tøede op. Et vejr som dette blot to uger til ville gøre ikke

én Allan Brewster, men en halv snes misfornøjede af hans kaliber modne til at stilles for en krigsret."

"Det er nu alligevel smukt vejr, general Sullivan," sagde oberst Hamilton, idet han puffede sin overordnede dygtigt i siden med albuen. "Det ville næppe være vanskeligt at liste sig efter vort spøgelse på en aften som denne." Da begge damerne blev opmærksomme, og obersten således heldigt havde fået samtalen ind i et andet spor, vedblev han: "De må vide, at det hedder sig, at lejren og hele egnen her hjemsøges af et spøgelse med grå kappe og ansigtet skjult af kraven, det har trukket op over ørene; det kender altid feltråbet og forstår altid at narre skildvagterne. Da denne skikkelse altid viser sig før et angreb, eller før der times hæren en eller anden genvordighed, tror mange, at den er den gode sags genius eller skytsånd, der lægger an på at anspore skildvagterne til større årvågenhed, og nogle mener, at den varsler ulykke. Umiddelbart før Connecticut-militsen sidst gjorde spektakler, viste gråkappen sig i udkanterne af den af vejr og vind hårdt medtagne lejr og så utvivlsomt en hel del af de anstalter, som drev disse klejnmodige løgædere til at tude selve generalen deres genvordigheder i ørene." Nu var det frøken Schuyler, der puffede oberst Hamilton i siden, og han brød noget brat af.

Jomfru Thankful lagde godt mærke til hentydningerne til hendes troløse kæreste, men de vakte ikke andre følelser i hende end ydmygelse og en fornemmelse af krænket stolthed. Under det sindsoprør, som først harmen over hans arrestation, derefter hendes faders arrestation og endelig opdagelsen af hans troløshed imod hende havde bragt hende i, havde hun glemt, at han var hendes kæreste; hun havde glemt sin tidligere

ømhed for ham, og nu, da hendes hidsighed og harme havde fortaget sig, var der kun en følelse af sløvhed og tomhed tilbage i hende. Alt, hvad der var gået forud, forekom hende ikke at være noget, hun havde grund til at angre som noget, hun selv havde gjort; hun syntes, at det var en anden Thankful Blossom, der havde gjort det, en, som var blevet borte i snestormen. Hun følte, at hun i de sidste fire og tyve timer var blevet – måske ikke en *anden* kvinde, men *kvinde*.

Men mærkeligt var det, at hun følte sig endnu mere forvirret, da talen et øjeblik efter faldt på major van Zandt, og endnu mærkeligere var det, at hun blev i høj grad forskrækket over denne forvirring. Hun greb sig i med vekslende ærgrelse, skam og nysgerrighed at lytte til de lovtaler, der blev holdt over denne herre, over hans mod, hans trofasthed og hans rent ydre fortrin. Der var et øjeblik, da Thankful fantaserede om at kaste sig til frøken Schuylers bryst og tilstå, hvor råt hun havde båret sig ad imod majoren, men visheden om, at frøken Schuyler ville røbe hemmeligheden for oberst Hamilton, at major van Zandt ikke ville synes om det, og, underligt nok, i forbindelse med dette en ubetvingelig følelse af harme imod den smukke, blide officer holdt hendes mund lukket. "Desuden," sagde hun til sig selv, "hvis han virkelig er så fin en herre, som de siger, må han kunne forstå, hvad jeg følte, og at det ikke var min agt at være rå imod ham," og ved hjælp af denne uigendrivelige kvindelige logik fik stakkels Thankful til en vis grad sit ærlige lille hjerte bragt til ro.

Men ikke helt, er jeg bange for. Hun havde en urolig nat. Som det går alle heftige naturer, indfandt overvejelsen og tvivlen sig først, da det var for sent og kun syntes at føre til fortvivlelse.

Hun indså, som det syntes hende, først da det var for sent til at råde bod på det, hvor tåbeligt hun havde båret sig ad ved at trænge sig ind i hovedkvarteret, og hun skønnede nu, da tiden og afstanden gjorde enhver undskyldning betydningsløs, hvor grimt og uhøfligt hun havde handlet over for major van Zandt. Jeg tror nok, hun i al hemmelighed græd lidt, mens hun lå der i det fremmede mørke værelse, som hun delte med den trygt sovende frøken Schuyler, hvis åbenbare godhed og venlighed, der gjorde et så indtagende indtryk af sikkerhed på sig selv, hun afvekslende hadede og misundte, og til sidst kunne hun ikke holde det ud længere, men smuttede lydløst ud af sengen og stod i høj grad ulykkelig og utrøstelig ved vinduet ud til skrænten ved Whippanyfloden. Månen skinnede klart på den nyfaldne, kolde, urørte sne. Langt henne til venstre glimtede en bajonet – det var en skildvagt, der gik frem og tilbage ved flodbredden; det gav den unge pige en følelse af tryghed, som måske bestyrkede hende i en ny tanke, der var dukket op i hende. Siden hun ikke kunne sove nu, hvorfor skulde hun så ikke gå ud og strejfe om, indtil hun kunne? Hun var vant til at strejfe rundt ude ved avlsgården i al slags vejr og til alle tider af året og døgnet. Hun mindedes den stormfulde nat, da hun var stået op, alvorligt bekymret for sin yndlingsko, der skulle kælve, og hvorledes hun havde reddet kalvens liv. Opfyldt af mindet om dette klædte hun sig på, og indhyllet i frøken Schuylers kappe listede hun sig lydløst ned ad den snævre trappe, forbi tjeneren, der lå og sov på løjbænken, åbnede bagdøren og indåndede et øjeblik efter den skarpe luft og hørte den sprøde sne knase under sine fødder.

Men jomfru Thankful havde ikke betænkt, at forholdene ikke var ganske de samme ved et militært hovedkvarter som ved hendes faders avlsgård. Hun havde ikke gået mere end en snes meter, før en skikkelse tilsyneladende skød op af jorden foran hende, spærrede hende vejen med et gevær med bajonet på og råbte: "Holdt!"

Blodet fo'r den unge pige til hovedet ved denne bydende kommando, den første af den slags, hun havde fået i hele sit liv; hun standsede imidlertid uvilkårligt og målte uden at sige et ord skildvagten med sin sædvanlige dristighed.

"Hvem der?" sagde skildvagten, stadig med fældet bajonet.

"Thankful Blossom," svarede hun rask.

Skildvagten præsenterede gevær. "Passér," sagde han. Og inden den forbavsede pige kunne danne sig nogen forestilling om, hvad det skulle betyde, at han således pludselig havde standset hende og lige så pludselig sluppet hende igen, havde han igen begyndt sin vandring. Mens hun stod og så efter ham, bares det hende for, som om den hele episode, det sære, fantastiske måneskinslandskab, den ejendommelige stilling, hun befandt sig i, og de sygelige tanker, der opfyldte hende, alt sammen var en drøm, som dagslyset kunne vække hende af, men aldrig helt forklare.

Betaget af denne følelse gik hun ned til floden. Dens bredder var endnu kantet med isskorper, imellem hvilke dens mørke vand flød lydløst afsted. Hun vidste, at den løb igennem lejren, hvor hendes troløse elsker lå, og et øjeblik tænkte hun på, om hun skulle følge den og gå i rette med ham, for hvad han havde gjort; men hun opgav denne tanke, betaget af en ny, pludseligt opdukkende tvivl om hende selv, og stod drømmende og så på

månelyset på de isklædte bredder, indtil et nyt og, som det forekom hende, lige så uvirkeligt syn fik hende til at fare sammen og drev blodet fra hendes feberhede kinder.

En skikkelse kom langsomt gående henne fra den sovende lejr. Høj, rank og hyllet i en grå kappe med en hætte, der til dels skjulte ansigtet – der var ingen tvivl om, at det var spøgelset, som hun havde hørt beskrive. Thankful åndede knap. Hendes modige lille hjerte, som ikke havde skælvet over for skildvagtens fældede bajonet et øjeblik i forvejen, standsede næsten nu, da spøgelset kom hen imod hende med langsomme, majestætiske skridt. Hun havde lige tid nok til at søge tilflugt bag et træ, før skikkelsen uden at ænse hende skred forbi. Til trods for sin angst bevarede Thankful dog sin iagttagelsesevne så vidt usvækket, at hun lagde mærke til, at spøgelsets fodtrin på sneskorpen hørtes ganske tydeligt, og at det satte spor, der var så tydelige, som om de hidrørte fra en soldaterstøvle.

Blodet vendte tilbage i Thankfuls kinder, og samtidig fik hun sin gamle dristighed igen. Et øjeblik efter var hun fremme fra træet og listede sig med lette kattefjed efter skikkelsen, som nu

En skikkelse kom langsomt gående.

gik op ad højen. Snigende sig fra træ til træ fulgte hun efter den, til den standsede ved døren på en lav hytte eller et skur midtvejs oppe ad højen. Her gik den ind, og døren lukkedes efter den. Med alle sanser febrilsk anspændte blev Thankful stående i læ af et stort elmetræ og holdt øje med døren. Lidt efter gik den op, og skikkelsen trådte ud uden den grå kappe. Den uforfærdede pige glemte nu i sin iver efter at få bedragerens ansigt at se alt andet, trådte frem fra træet og stillede sig i vejen for skikkelsen. Månelyset faldt fuldt og klart på general Washingtons rolige ansigt.

I sin befippelse kunne Thankful ikke gøre andet end neje forlegent, mens hendes røde kinder bar vidne om, hvor ulykkelig hun var. Det forlorne spøgelses ansigt holdt sig ganske roligt.

"De er sent ude, jomfru Thankful," sagde generalen omsider med faderlig alvor, "og jeg er bange for, at den stive tvang, der hersker i et hovedkvarter, allerede må have voldt Dem bryderier. Skildvagten der henne for eksempel kunne godt have standset Dem."

"Det gjorde han også," sagde Thankful hurtigt, "men det gik i orden, Deres Excellence. Han sagde 'Hvem der?', og så sagde jeg ham, hvem jeg var, og han var overmåde høflig."

Der kom et smil på overgeneralens alvorlige ansigt. "De har mere held end De fleste af Deres køn til at drage praktisk fordel af en kompliment. De må nemlig vide, kære jomfru, at feltråbet i nat til ære for Deres besøg i hovedkvarteret netop er Deres smukke navn, Thankful Blossom."

Den unge pige fik tårer i øjnene, og hendes læber skælvede. Hvor godt hun end ellers var skåret for tungebåndet, kunne hun

ikke sige andet end: "O, Deres Excellence!"

"De kom altså virkelig forbi skildvagten?" vedblev Washington, idet han så stift på hende med et vist udtryk af nysgerrig alvor i sine grå øjne. "Så gik De uden tvivl langs flodbredden. Skønt jeg selv undertiden om natten går helt op til skuret der, var det noget voveligt for en ung dame at gå uden for linjen."

"Jeg mødte ingen, Deres Excellence," sagde den ellers så sanddru Thankful, idet hun over hals og hoved styrtede sig ind i sin første løgn.

"Og så ingen?" spurgte Washington roligt.

"Nej," sagde Thankful, idet hun så op på generalen med sine brune øjne.

De så på hinanden – den af naturen mest sanddru unge kvinde i kolonierne og han, som senere blev gjort til den allegoriske personifikation af sandheden i Amerika – og de vidste om hinanden, at de løj, og jeg bilder mig ind, at de respekterede hinanden for det.

"Det glæder mig, jomfru Thankful," sagde Washington, "for det ville have været ganske naturligt, om De havde søgt en sammenkomst med Deres troløse kæreste der ovre i lejren, skønt det ville have været uklogt af Dem og heller ikke havde kunnet lade sig gøre."

"Jeg tænkte slet ikke på det, Deres Excellence," sagde Thankful, som virkelig helt havde glemt, at hun havde tænkt på det for ganske nylig; "men hvis jeg med Deres tilladelse kunne komme til at tale et øjeblik med kaptajn Brewster, ville det i høj grad lette mit sind."

"Det ville ikke være hensigtsmæssigt for øjeblikket," sagde Washington tankefuldt. "Men om en dags tid eller to kommer kaptajn Brewster i forhør for krigsretten i Morristown. Det skal blive ordnet således, at vagten gør holdt ved Deres faders gård, når han bliver ført til byen, og jeg skal sørge for, at den officer, som fører kommandoen, giver Dem lejlighed til at tale med ham. Og jeg tror også, jeg kan love Dem, jomfru Thankful, at Deres fader til den tid atter skal være hjemme – på fri fod."

De havde nu nået huset og trådte ind i forhallen. Thankful vendte sig ivrigt til generalen og kyssede den hånd, han rakte hende. "De er så god. Jeg har været så tåbelig og båret mig så rent forkert ad," sagde hun, idet hendes læber skælvede lidt. "Og Deres Excellence tror, hvad jeg har fortalt, og de to herrer var ikke spioner, men det, de gav sig ud for at være."

"Det har jeg just ikke sagt," svarede Washington med et venligt smil. "Men det kan nu være lige meget. Sig mig hellere, jomfru Thankful, hvor vidt Deres bekendtskab med disse herrer strækker sig. Endte det med den ørefigen, De gav baronen?"

"Han havde bedt mig om at ride med sig til Baskingridge, og jeg – havde sagt – ja," stammede jomfru Thankful.

"Hvis jeg ikke tager fejl, jomfru Thankful, kan De uden at bringe noget stort offer love mig, at De ikke vil se ham igen, førend jeg giver mit minde til det," sagde Washington i en halvt spøgende, halvt alvorlig tone.

Lyset faldt klart på Thankfuls sanddru øjne, da hun så op på ham.

"Det lover jeg," sagde hun roligt.

"God nat," sagde generalen med et høfligt buk.

"God nat, Deres Excellence."

4

Solen stod højt over Shot-højene, da jomfru Thankful næste dag holdt sin svedige hest an ved Blossomgårdens port. Hun havde aldrig været kønnere, og hun havde aldrig følt sig mere forlegen, end da hun nu trådte ind i sin faders hus. Under sit hurtige ridt havde hun allerede lavet en tale, hun ville holde til major van Zandt, men ordene blev fuldstændig borte for hende, da den unge officer viste sig på tærsklen. Hun tillod ham imidlertid at overtage den grinende Cæsars funktioner og hjælpe hende ned af hesten, skønt hun følte, at hun var så kejtet og undselig som en frygtsom bondepige, og efter at have fremstammet et "Mange tak" løb hun op ad trapperne for at skjule sit glødende ansigt og sine forræderiske øjenlåg.

Resten af dagen holdt major van Zandt sig roligt borte fra hende, uden at det dog fik udseende af, at han undgik hende. Når de tilfældigt mødtes under udøvelsen af hendes huslige gerning lagde den uskyldige jomfru Thankful imidlertid, skønt hun stadig slog sine bodfærdige øjenlåg ned, godt mærke til, at officeren fulgte hende med øjnene, og så efterlignede hun uden at vide af det hans eksempel, og således så de i smug på hinanden ligesom to katte og gned sig helt op ad væggene, når de mødtes, for at det ikke skulle se ud, som om de med forsæt søgte at komme i nærheden af hinanden, og når de endelig tilfældigvis mødtes, bukkede og nejede de for hinanden på den stivest mulige måde. Og da den anden dag var leden til ende, og den elegante major van Zandt følte, at han var godt på vej til at blive en skrækkelig idiot og en kejtet bondeklods, kom der

endelig en kurer fra hovedkvarteret og reddede hans selvagtelse.

Jomfru Thankful sad i sit kammer, da han bankede på døren. Hun lukkede op, idet hun pludselig kom til at ryste, hvilket hun godt var sig bevidst. "Om forladelse, hvis jeg forstyrrer, jomfru Thankful Blossom," sagde han alvorligt, "men jeg har her" – han kom frem med et stort dokument – "et brev til Dem fra hovedkvarteret. Jeg håber, det indeholder godt nyt – at Deres fader er sat på fri fod, og at De nu bliver fri for min nærværelse og mit "spioneri", som jeg forsikrer Dem ikke kan have været mere ubehageligt for Dem, end det har været for mig."

Da han trådte ind i stuen, havde Thankful rejst sig, fuldt og fast bestemt på at holde sin lille forsvarstale, men da han tav, så hun mildt på ham og – brast i gråd.

Han var naturligvis straks henne hos hende og greb hendes lille kolde hånd. Så fik hun grædende sagt ham, at hun ville have givet ham en undskyldning, at hun, lige siden hun var kommet hjem, havde villet sige ham, at hun havde været uartig, meget uartig, og at hun godt indså, at han aldrig kunne tilgive hende, og at hun aldrig kunne glemme hans overbærende mildhed, "men," tilføjede hun, idet hun pludselig slog sine tårevædede øjne op og så på den forbavsede mand, "De gav mig jo aldrig lejlighed til det."

"Kære jomfru Thankful," sagde majoren skrækslagen og angergiven, "når jeg har holdt mig på afstand fra Dem, var det virkelig kun, fordi jeg var bange for at trænge mig ind på Dem i Deres sorg. Jeg forsikrer Dem, jomfru Thankful, jeg ..."

"Da De gjorde Dem al mulig umage for at undgå mig, så jeg ikke kunne komme til at bede Dem om forladelse," sagde

jomfru Thankful hulkende, "troede jeg – at De – hadede mig – og hellere ville ..."

"Måske dette brev kan mildne Deres sorg, jomfru Thankful," sagde officeren, idet han pegede på brevet, som hun stadig holdt i hånden uden at ænse det.

Rødmende over, at hun var så optaget af sine tanker, åbnede Thankful brevet. Det var en halvt officiel skrivelse, der lød som følger:

> "Til jomfru Thankful Blossom.
> Det glæder overgeneralen at kunne meddele jomfru Thankful Blossom, at de beskyldninger, der har været rejst imod hendes fader, ved nærmere undersøgelse har vist sig ugrundede. Overgeneralen tillader sig endvidere at meddele jomfru Blossom, at den herre, hun har kendt under navn af 'baron Pomposo', var Hans Excellence Don Juan Morales, ambassadør og ekstraordinær udsending fra det spanske hof, og at den herre, hun har kendt under navn af 'grev Ferdinand', var señor Godoy, sekretær ved gesandtskabet. Overgeneralen tilføjer, at jomfru Thankful Blossom for fremtiden vil blive fritaget for at vise disse højvelbårne herrer yderligere gæstfrihed, eftersom overgeneralen beklager at måtte meddele, at Hans Excellence i morges pludselig er afgået ved døden af tyfus, og at gesandtskabet hurtigst muligt må rejse hjem.
>
> Sluttelig udtaler overgeneralen sin anerkendelse af jomfru Thankful Blossoms sanddruhed,

diskretion og korrekte opfattelse.

Efter Hans Excellence general George Washingtons ordre –

Alex. Hamilton,
sekretær."

Thankful Blossom tav et øjeblik, derpå slog hun øjnene op og så skamfuld på major van Zandt. Et blik var nok til at overbevise hende om, at han ikke vidste noget om det bedrag, der var blevet øvet imod hende –, at han ikke vidste noget om den fælde, hendes forfængelighed og egensindighed havde lokket hende i.

"Kære jomfru Thankful," sagde majoren, da han så hendes forknytte mine, "jeg håber ikke, det er dårlige tidender. Sergenten sagde, at ..."

"Hvad sagde sergenten?"

"At Deres fader ville blive sat på fri fod senest om fire og tyve timer, og at jeg ville blive kaldt tilbage ..."

"Jeg kan nok tænke, at De er ked af det hverv, der er overdraget Dem, hr. major," sagde Thankful bittert. "Det vil derfor glæde Dem at erfare, at den besked, De har fået, er rigtig, og at min fader er frikendt – hvis da ikke – hvis da ikke dette brev er et falskneri og general Washington viser sig at være en helt anden, og at De også viser Dem at være en helt anden". Hun brød brat af og skjulte sine våde øjne i vinduesgardinerne.

"Stakkels pige," sagde major van Zandt til sig selv. "Disse bryderier har jo ligefrem gjort hende forstyrret i hovedet. Det var dumt af mig at tage mig en fornærmelse nær, som var tilføjet mig af én, som sorg og ophidselse havde gjort

utilregnelig. Det var bedst, om jeg kunne tage bort straks og overlade hende til sig selv." Og den unge mand gik langsomt hen til døren, men i det samme lød der foruroligende symptomer på sorg henne fra vinduesgardinet, og majoren standsede, da en stemme der henne fra jamrede: "Og De går uden at tilgive mig!"

"Tilgive Dem, jomfru Thankful," sagde majoren, idet han gik hen til gardinet og greb en lille hånd, der blev stukket frem imellem dets folder; "tilgive Dem; det er snarere mig, der må bede Dem om tilgivelse for den tåbelige – den grusomhed at tro Dem i stand til ..." Her gik majoren, som ellers havde ord for at være godt skåret for tungebåndet, når det gjaldt om at sige komplimenter, fuldstændig i stå. Men den hånd, han holdt, var ikke længere kold, men varm og fuld af forståelse, og da han ikke længere så sig i stand til at tale sammenhængende, holdt han fast på den, som om den var tråden i samtalen, indtil jomfru Thankful roligt tog den til sig, takkede ham, fordi han havde tilgivet hende, og trak sig tilbage længere ind imellem gardinerne.

Da han var gået, kastede hun sig på en stol og gav atter sine følelser luft i en lidenskabelig tårestrøm. I de sidste fire og tyve timer var hendes stolthed blevet fuldstændig ydmyget; denne egensindige lille skønheds uafhængige ånd havde for første gang lidt et nederlag. Da hun havde forvundet sin kvindelige forskrækkelse over den forlorne barons pludselige død, er jeg bange for, at hun blot følte egenkærlig sorg over, at han var gået bort, idet hun gik ud fra, at hvis han havde været i live, ville han på en eller anden måde have vist verden, som i øjeblikket bestod af hovedkvarteret og major van Zandt, at han virkelig havde

gjort kur til hende, og muligvis endnu elskede hende og ville give hende lejlighed til at give ham en kurv og nu var han død, og hun stod i verdens øjne som en lille indbildsk én, som en fin herre, der havde lavet maskeradeløjer, havde leget med. At hendes faders griskhed og ærgerrighed havde fået ham til at godkende det bedrag, hun havde været genstand for, tvivlede hun i sit hjertes bitterhed ikke et øjeblik om. Nej, kæreste, ven, fader – alle havde været falske imod hende, og den eneste venlighed, hun havde mødt, var kommet fra de mennesker, hun overmodigt havde fornærmet. Stakkels lille Thankful, der sad hun og rystede i den første modgangs kolde vind, rokkende frem og tilbage med den korte bomuldskjoles nederdel trukket op over hovedet og benene med de små spændesko og svikkelstrømperne højtideligt over kors.

Men ungdom og sundhed er elastiske, og en time eller to efter stod Thankful nede i kostalden med armene om halsen på sin yndlingsko og udgød sit hjerte for den, hvilket den besvarede ved at savle på en forstående og sympatetisk måde. Derpå skændte hun dygtigt på Cæsar uden nogen som helst grund, og et øjeblik efter gik hun ind i huset igen med en mine som en dybt krænket engel, der var blevet skuffet i et eller andet himmelsk forsøg på at bringe verden i lave, men alligevel ikke holder sig for god til at tilgive – et syn, der fik major van Zandt til at hengive sig til det sorteste samvittighedsnag og til at gå ud på vejen og ryge sig en pibe virginiatobak sammen med sine folk. Da Thankful så det, gik hun tidligt i seng og græd sig i søvn, og det lod til, at naturen fulgte hendes eksempel, for ved solnedgang blev det et voldsomt tøvejr, og ved midnatstid

boblede de frigjorte floder og bække melodisk, og træerne og buskene og hegnene dryppede af fugtighed.

Det røde dagskær kæmpede sig omsider igennem det tågeslør, der skjulte landskabet. Så kom der et af disse magiske omslag, der er ejendommelige for klimaet i denne egn, og som måske var særlig stærke i den her omhandlede historiske vinter og vår. Klokken ti – det var den 3. maj 1780 – havde en glødende sol, der mindede om juni måned, sønderrevet tågesløret og kastede sine stråler lige ned over Jerseyhøjenes magre og flade omrids. Den frosne jord besvarede kun svagt dette kys. Det kan være, at enkelte af piletræerne ved flodbredderne fik en mørkere farve, men det var også det hele. Landboerne var imidlertid overbeviste om, at nu var foråret endelig kommet, og selv den korrekte og beherskede major van Zandt kom løbende ind for at fortælle jomfru Thankful, at en af hans folk havde set en viol ude på engen. Et øjeblik efter havde jomfru Thankful iført sig sin kappe og sine træsko for at gå ud og se denne første forløber for den sendrægtige sommer. Det kom ganske naturligt, at major van Zandt fulgte med hende, da hun trippede af sted, og uden at tænke på deres tidligere mellemværende løb de ligesom et par børn ned ad den våde, stenede skrænt, der førte ned til den sumpede eng. Det var foråret, der gjorde sin virkning.

Men violerne var godt gemte. Uden at ænse det våde græs og sin ny kjole rodede jomfru Thankful med fingrene rundt imellem det visne græs. Major van Zandt stod og lænede sig til en skorsten og så til med beundrende blikke.

"På den måde finder De ingen blomster," sagde hun omsider, idet hun så utålmodigt op på ham. "Læg Dem ordentligt på

knæ. Der er virkelig ting, som det er værd at falde på knæ for."

Majoren faldt øjeblikkelig på knæ ved siden af hende. Men i det samme var jomfru Thankful færdig med at plukke de blomster, hun brød sig om, og rejste sig. "Bliv liggende," sagde hun skælmsk, idet hun bukkede sig og satte en blomst i opslaget på hans frakke. "Det er bod for min uartighed. Nå, rejs Dem så."

Men majoren rejste sig ikke. Han greb de to små hænder, som han syntes havde flagret ind imod hans bryst lige som fugle, og idet han så op i det leende ansigt over ham, sagde han: "Kære jomfru Thankful, tør jeg minde Dem om Deres egne ord: 'Der er virkelig ting, som det er værd at falde på knæ for'. Tag min kærlighed som en blomst – den er måske ikke så smuk som deres violer, men den er ærlig og ..."

"... vokser ligesom de op i løbet af en eneste nat," sagde Thankful leende. "Nej, rejs Dem nu, hr. major. Hvad ville de fine damer i Morristown sige, hvis de så Dem ligge på knæ for en bondepige, som enhver fin herre driver gæk med? Sæt, fru Bolton så sin kavaler, den galante major van Zandt, ligge her og erklære en mensvoren forræders vanærede kæreste sin kærlighed? Nej, slip min hånd, hører De, hr. major – hvis De respekterer ..."

Hun var fri, men hun blev endnu skælvende stående et øjeblik ved siden af ham med tårer i øjnene. Så sagde hun heftigt: "Rejs Dem, hr. major. Lad os ikke tænke mere på dette. Har jeg igen været uartig, beder jeg Dem om forladelse."

Majoren anstrengte sig for at komme op, men han kunne ikke. Jeg må nemlig nu med beklagelse meddele, at det ene af hans velskabte ben var kommet ned i et mudderhul og at det var

tydeligt, at han sank i. Jomfru Thankful brast i en hjertelig latter ved dette syn, så satte hun et ærbart ansigt op og lod, som om det gjorde hende meget ondt for ham, og så lo hun igen. Majoren stemmede i med, skønt han var karmoisinrød i hovedet. Så fløj hun med et lille skrig hen til ham og slog armene om ham.

"Nej, lad være, lad for Guds skyld være, jomfru Blossom," sagde han hurtig, "ellers trækker jeg Dem ned med og bringer Dem i den samme latterlige situation."

Men den rådsnare pige var allerede sprunget hen til en stor sten tæt ved. "Tag Deres skærf af," sagde hun hurtigt. "Gør det fast ved Deres bælte og kast det hen til mig". Han gjorde det. Hun stemmede ryggen imod stenen. "Nu haler vi," råbte hun, tog et tag i skærfet, så at musklerne på hendes kraftige runde arme spændtes, og halede majoren op. Så lo hun og i næste øjeblik blev hun, tilsyneladende ganske umotiveret, atter alvorlig og gav sig til at skrabe mudder af ham og gnide ham af med visne blade, med sit lommetørklæde, med kanten af sin kappe, som om han var et barn, indtil han blev ganske rød dels af flovhed og dels af hemmelig glæde.

De talte kun lidt på tilbagevejen, for jomfru Thankful var igen blevet alvorlig. Og dog skinnede solen muntert. Naturen var fuld af fryd over det liv, der var vågnet, vinden hviskede blide forjættelser om forhåbningers opfyldelse. De gik ved siden af hinanden med en halvt glad, halvt ængstelig følelse af at de ikke var de samme mennesker, som da de gik ud for en halv time siden.

Men da de havde nået døren, fik jomfru Thankful imidlertid noget af sit gamle mod igen. Da de stod sammen i forstuen,

rakte hun ham skærfet, som hun havde beholdt, og så kunne hun ikke dy sig for at sige: "Der er virkelig ting, som det er værd at falde på knæ for, major van Zandt."

Men hun havde ikke taget mandens dristighed med i beregningen. Da hun vendte sig om for at gå, blev hun grebet af hans stærke arme og trukket hen til ham. Hun strittede hæderligt imod, måske nok så forskrækket over sine egne følelser som over hans styrke, men det kan ikke skjules, at han benyttede et øjeblik, da hun forholdsvis gav efter, til at kysse hende; så blev han selv forskrækket og slap hende hurtigt, hvorpå hun flygtede op på sit værelse og forpustet og forvirret kastede sig på sin seng. Der lå hun en times tid eller to med blussende kinder og stredes med sine tanker. "Han må aldrig kysse mig igen," sagde hun stilfærdigt til sig selv, "med mindre –" Men så kom der en anden tanke farende: "Jeg dør, hvis han ikke kysser mig igen, og jeg kan aldrig kysse nogen anden." Så fo'r hun op ved lyden af fodtrin udenfor, fodtrin, som hun i den korte tid havde lært at kende og lytte efter. Der blev banket på døren, og hun lukkede op. Det var major van Zandt, ligbleg, så den røde strime, hun havde bibragt ham med sin ridepisk, atter trådte stærkt frem, som om den ville anklage hende. Hun blev ganske bleg, mens hun tavs stirrede på ham.

"Der er kommet en afdeling dragoner," sagde major van Zandt, langsomt og med militær punktlighed, "som eskorte for en vis kaptajn Allan Brewster af Connecticut-divisionen, der skal føres til Morristown for at stilles for en krigsret anklaget for mytteri og forræderi. En privat skrivelse fra oberst Hamilton pålægger mig at tilstå ham en samtale under fire øjne med Dem – hvis De ønsker det."

Med kvindens hurtige instinkt var Thankful straks på det rene med, at det ikke var det eneste, der stod i brevet, og at den mand, der stod over for hende, kendte hendes forhold til kaptajn Brewster. Hun rettede sig imidlertid med en lidt stolt mine, så på majoren med sine sanddru øjne og sagde: "Jeg ønsker det."

"Det skal ske, som De ønsker, jomfru Blossom," sagde majoren med kold høflighed, idet han gjorde omkring.

"Vent et øjeblik, major van Zandt," sagde Thankful hurtigt.

Majoren gjorde atter hurtigt omkring, men Thankful stirrede eftertænksomt frem for sig og så knapt på ham. "Jeg ville foretrække," sagde hun frygtsomt og nølende, "at denne sammenkomst ikke kom til at finde sted i – i min faders hus. Et lille stykke herfra ligger der et skur bag en halvt sammenfalden mur ved et ahorntræ. Han kender stedet. Sig til ham, at der vil jeg møde ham om en halv time."

Et satirisk smil, som majoren gjorde sig umage for at få til at tage sig ligegyldigt ud, krusede hans læber, idet han bukkede for hende. "Jeg tror nok, det er første gang," sagde han tørt, "at jeg har haft den at arrangere et stævnemøde imellem to elskende, "men De kan stole på, jomfru Thankful, at jeg skal gøre mit bedste. Om en halv time skal min fange være til Deres tjeneste."

En halv time efter gik den punktlige jomfru Thankful med en kyse på hovedet, der skjulte hendes blege ansigt, forbi officeren i forstuen for at begive sig til stævnemødet. En time senere kom Cæsar og meldte, at jomfru Thankful gerne ville tale med ham. Da majoren trådte ind i dagligstuen, fandt han hende til sin forskrækkelse liggende bleg og ubevægelig på sofaen, men da

han havde lukket døren, rejste hun sig og stillede sig over for ham.

"Jeg ved ikke," sagde hun langsomt, "om det er Dem bekendt, at den mand, jeg kommer fra, i et års tid har været min kæreste, at jeg troede, jeg elskede ham, og vidste, at jeg var ham tro. Hvis De ikke har vidst det, fortæller jeg Dem det nu, for den tid vil komme, da De vil få det at høre af andre, og jeg vil helst have, at De skal høre hele sandheden af mig. Denne mand har båret sig troløst ad imod mig. Han har falskelig angivet to af mine venner som spioner. Jeg kunne have tilgivet ham det, hvis det blot havde været tåbelig skinsyge, der drev ham, men han har selv tilstået for mig, at han kun gjorde det for at tilfredsstille sit had til overgeneralen ved at få dem arresteret og derved berede ham alvorlige vanskeligheder, som han håbede kunne blive ham selv til nytte med hensyn til opnåelsen af hans egne private formål. Han sagde mig det i den tro, at jeg sympatiserede med ham i hans had til overgeneralen og i hans harme over den uret og lidelse, han mener der er blevet tilføjet ham. Jeg må til min skam bekende, major van Zandt, at endnu for to dage siden troede jeg ham, og at jeg slet og ret betragtede Dem som et redskab i en tyrans hånd. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, at jeg kom på det rene med, at jeg var blevet ført bag lyset, så snart jeg kom til at stå ansigt til ansigt med overgeneralen – De kender ham jo. Jeg behøvede heller ikke at fortælle denne mand, at han havde ført mig bag lyset – for jeg følte – at – det – ikke var – den eneste grund – til, at jeg ikke længere kunne – gengælde – hans kærlighed."

Hun tav, da majoren alvorligt trådte nærmere hen til hende, og vinkede med hånden ad ham, at han skulle blive, hvor han

var. "Han bebrejdede mig bittert min mangel på følelse for hans ulykke," vedblev hun. "Han mindede mig om mine løfter og forsikringer, han viste mig mine kærlighedsbreve – og han sagde, at hvis jeg endnu var hans trofaste kæreste, burde jeg hjælpe ham. Jeg sagde til ham, at hvis han aldrig mere ville kalde mig sin kæreste, hvis han ville opgive alt krav på mig, hvis han aldrig mere ville tale eller skrive til mig, og hvis han ville give mig mine breve tilbage, ville jeg hjælpe ham." Hun standsede – blodet steg op i hendes blege kinder. "De må huske på, hr. major, at da jeg skænkede dette menneske min kærlighed, var jeg en ung, tåbelig, godtroende pige, men da jeg gjorde ham dette tilbud – så – så – ja, han tog imod det."

"Den hund!" sagde major van Zandt. "Men hvad hjælp kunne De yde denne dobbelte forræder?"

"Jeg *har* hjulpet ham," sagde Thankful roligt.

"Men hvordan?" sagde major van Zandt.

"Ved selv at blive forræder," sagde hun, idet hun næsten vildt vendte sig imod ham. "Hør mig. Mens De gik roligt op og ned ad gulvet her, mens Deres folk lo og passiarede på vejen, sadlede Cæsar min hvide hoppe, den hurtigste hest her på egnen. Han trak den ned til markvejen, og nu er den en halv fjerdingvej herfra med kaptajn Brewster. Hvorfor farer De ikke op, hr. major? Se på mig. Jeg er en forræder, og her er mine stikpenge" – hun trak en pakke breve frem fra sit bryst og kastede den på bordet.

Hun havde været belavet på et voldsomt udbrud, men ikke på denne kolde tavshed. "Sig noget," råbte hun omsider heftigt, "sig noget! Luk munden op, om så blot for at forbande mig.

Kald på Deres folk og lad dem arrestere mig. Jeg skal nok erklære mig for skyldig og redde Deres ære. Sig blot noget!"

"Må jeg spørge," sagde major van Zandt koldt, "hvorfor De to gange har beæret mig med et slag?"

"Fordi jeg elskede Dem! Fordi jeg, da jeg første gang så Dem, kun så den mand, som jeg måtte erkende for min overherre, og fordi jeg oprørtes ved det. Fordi jeg, da jeg mærkede, at jeg ikke kunne lade være at elske Dem, tillige mærkede, at jeg aldrig havde elsket nogen før, og med ét slag ville udslette hele fortiden, der rejste sig imod mig for at dømme mig. Fordi jeg ikke ville have, at De nogensinde skulle komme til at stå over for et eneste kærligt ord, som var udgået fra mig og ikke var bestemt for Dem."

Major van Zandt vendte sig bort fra vinduet, han stod ved, og så på den unge pige med bedrøvet resignation. "Hvis jeg i min tåbelighed har ladet Dem mærke, hvor stor magt De har over mig, jomfru Thankful," sagde han, "burde De, da De nedlod Dem til det kunstgreb at spare mine følelser ved at tilstå mig Deres kærlighed, have betænkt, at De har gjort noget, som for bestandig må afholde mig fra at bejle til Dem eller vinde Dem. Havde De virkelig elsket mig, ville Deres kvindelige følelse have advaret Dem imod, hvad min følelse som mand har gjort til en æreslov for mig. Jeg siger Dem, lige så meget for at lette Deres samvittighed som til forsvar for mig selv, at hvis dette menneske, en forræder, min fange og Deres anerkendte elsker, var undsluppet fra min bevogtning uden Deres bistand eller vidende, ville jeg have anset det for min pligt at forlade Dem, til jeg havde fået fat i ham igen, om vi så havde stået for alteret."

Thankful hørte, hvad han sagde, men det var hende, som om hun hørte en fremmed stemme langt borte, som hun stod der over for ham, stirrende åndeløst på ham med halvt åben mund. Men selv i det øjeblik, er jeg bange for, at hun var for meget kvinde til at forstå hans talen om ære og blot fik et tungt, bedøvende indtryk af, at han foragtede hende, og at hun under sin stræben efter at vinde hans kærlighed havde dræbt den og styrtet ham i ulykke for bestandig.

"Synes De, det er underligt," vedblev majoren, "at jeg med det syn på sagen, jeg har, står her blot for at fremsætte moralske grundsætninger, skønt min pligt byder mig at forfølge Deres elsker, så beder jeg Dem tro, at det udelukkende er for Deres skyld. Jeg vil give det udseende af, at der er hengået en rimelig tid imellem Deres samtale med ham og hans flugt, for at fri Dem for al mistanke om, at De er hans medskyldige. Tro ikke," tilføjede han med et bedrøvet smil, da den unge pige utålmodigt gjorde et skridt hen imod ham, "tro ikke, at jeg løber nogen risiko ved det. Han kan ikke undslippe. Lejren er omringet af en kordon piketer. Han har ikke feltråbet, eg hans ansigt og hans forbrydelse er kendte."

"Ja," sagde Thankful ivrigt, "men en del af ham eget regiment holder Baskingridge-vejen besat."

"Hvor ved De det fra?" sagde majoren, idet han greb hendes hånd.

"Han har selv sagt mig det."

Førend hun kunne falde på knæ og bede ham om tilgivelse, var han ude af værelset, gav en ordre og kom tilbage med blussende kinder og funklende øjne.

"Hør," sagde han hurtigt, idet han greb begge den unge piges hænder, "De ved ikke, hvad De har gjort. Jeg tilgiver Dem. Men det er ikke længere et tjenesteanliggende, det drejer sig om, det er min personlige ære, det gælder. Jeg forfølger dette menneske alene. Enten vender jeg tilbage med ham eller slet ikke. Farvel! Gud være med Dem!"

Men inden han nåede døren, var hun henne hos ham igen. "Sig blot en gang endnu, at De har tilgivet mig."

"Det har jeg."

"Guert!"

Der var noget i den unge piges stemme, som fik ham til at standse – det var ikke blot det, at hun for første gang kaldte ham ved fornavn.

"Jeg – løj – før. Der er en hest i stalden, som er hurtigere end min hoppe; det er den rødskimlede hoppe i den anden bås."

"Gud være med Dem."

Han var borte. Hun ventede, til hun hørte hans hests hovslag på vejen. Da Cæsar et øjeblik efter kom ind for at fortælle nyheden om kaptajn Brewsters flugt, var værelset tomt. Men det fyldtes snart igen af en halv snes larmende hestfolk.

"Hun er begribeligvis væk," sagde sergent Tibbitts. "Tøsen er stukket af med kaptajnen."

"Ja, det er tydeligt nok. Der er to heste væk fra stalden foruden majorens," sagde menig Hicks.

Denne militære kritik indskrænkede sig ikke til at være privat. Da kureren næste formiddag kom til hovedkvarteret, bragte han melding om, at Thankful Blossom var flygtet med sin elsker efter at have hjulpet ham til at slippe bort.

"Det er meget godt, at vi er blevet den overløber kvit," sagde general Sullivan barsk; "så slipper vi for den skandale at stille ham for en krigsret. Men det er slemme tidender om major van Zandt."

"Hvad er det for tidender?" spurgte Washington hurtigt.

"Han forfulgte landstrygeren til Springfield; der styrtede hans hest, og han faldt selv bevidstløs om uden for major Mertons kvarter. Her faldt han straks i en stærk feber med vildelse, og efter omhyggeligt at have undersøgt ham erklærede regimentslægen, at han havde kopper."

Der lød en forfærdet og medlidende hvisken rundt om i værelset. "Igen en tapper soldat, der kreperer af den væmmelige tiggersygdom i stedet for at falde i spidsen for sine folk," brummede Sullivan. "Hvad skal enden blive?"

"Ja, Gud ved det," sagde Hamilton. "Stakkels van Zandt. - Men hvor blev han bragt hen? På lazarettet?"

"Nej, der blev udfærdiget en særlig tilladelse for ham, og det hedder sig, at han blev lagt ind på Blossom-gården – den ligger jo afsides, og så blev den erklæret i karantæne. Abner Blossom har været så fornuftig at holde sig borte for ikke at udsætte sig for smitte, og datteren er jo løbet bort. Der er ikke andre til at passe den syge end en sort tjenestekarl og en gammel kone, så hvis den stakkels major slipper fra det med livet eller uden at blive vansiret, behøver den smukke fru Bolton i Morristown ikke at blive forarget eller skinsyg."

5

Den gamle kone, der omtaltes i slutningen af forrige kapitel, stod ved vinduet i det værelse, som indtil for nylig havde været Thankful Blossoms. Hun rørte sig ikke, men stod, som gamle koner har for skik, og så stilfærdigt ud over det sommerlige landskab. Sommeren var nemlig kommet, næsten inden det sendrægtige forår var forbi, og elmetræerne uden for vinduet hviskede ikke længere, men var ligefrem veltalende i den milde vestenvind. Fuglene kvidrede i buskene, og bierne summede ud og ind af det åbne vindue, og der steg en blomsterduft op der nede fra, som om der uafladeligt blev svinget med røgelseskar. Huset havde iført sig sit prægtigste skrud, og når man så den gamle rønne overskygget af løv og behængt med slyngplanter, var det ikke let at tænke sig, at der nogen sinde havde ligget sne på bislaget eller hængt istapper ned fra det mosgroede tagskæg.

"Thankful," sagde en stemme, der skælvede af svaghed.

Den gamle kone vendte sig om, trak gardinerne til side og åbenbarede Thankful Blossoms søde ansigt, smukkere end nogen sinde, så blegt som det var.

"Kom her hen, min pige," sagde stemmen.

Thankful gik hen til sofaen, hvor rekonvalescenten major van Zandt lå.

"Sig mig, min pige," sagde majoren, idet han tog hendes hånd i sin, "da du giftede dig med mig, som du sagde til præsten, for at du kunne få ret til at pleje mig, tænkte du så slet ikke på, at hvis døden skånede mig, kunne jeg være blevet så

vansiret, at selv du, min søde pige, ville have vendt dig fra mig med afsky?"

"Det var netop derfor, jeg gjorde det," sagde Thankful skælmsk. "Jeg ved jo, at visse folks stolthed og æresfølelse og selvopofrelse ville have afholdt dem fra at holde deres løfter til en stakkels pige."

"Ja, men sæt nu, min pige," vedblev majoren, idet han førte hendes hånd til sine læber, "at det omvendte var blevet tilfældet; sæt, at du var blevet smittet og at jeg var sluppet fra det uden at blive vansiret, mens dit søde ansigt ..."

"Det tænkte jeg også på," sagde Thankful.

"Nå, hvad ville du så have gjort, min pige?" sagde majoren med sit gamle skælmske smil.

"Så var jeg død," sagde Thankful alvorligt.

"Hvordan det?"

"Det ved jeg ikke. Men nu skal du sove og ikke stille tåbelige og ørkesløse spørgsmål, for fader kommer i morgen."

"Ved du, min søde pige, hvad træerne og fuglene sagde til mig, da jeg lå og væltede mig i feber?"

"Nej, kære."

"Thankful Blossom, Thankful Blossom, Thankful Blossom kommer!"

"Ved du, hvad jeg sagde, min egen ven, da jeg løftede dit kære hoved op fra jorden, da du var styrtet af hesten, lige som jeg indhentede dig i Springfield?"

"Nej, kære."

"Der er ting i verden, som det nok er værd at falde på knæ for."

Og hun gav denne parthiske pil et kys med på vejen.

De blev gamle folk begge to, men hun overlevede ham. Min moder traf hende i 1833, og hun havde da meget mere at fortælle om sit møde med Washington, end jeg har turdet indlade mig på at gengive her. Hun fortalte den gang, at den spanske gesandt havde givet hende en umådelig kostbar brudegave. Brylluppet skulle have stået i hovedkvarteret, men så døde Hans Excellence just den dag. Til andre tider lod hun endog falde antydninger om et hemmeligt giftermål. Men det var ikke til at tage fejl af, at major van Zandt trådte mere og mere i baggrunden, jo længere tiden led, og derfor har jeg givet ham en fremskudt plads på disse blade. Den brave Allan Brewster nåede i sikkerhed til Hartford i Connecticut, og efter at freden var sluttet, blev han valgt til medlem af kongressen for dette distrikt, hvis patriotiske beboere simpelt hen betragtede hans trakasserier med overgeneralen som en hæderlig, skønt noget forhastet opposition imod føderalismen.

Om "Thankful Blossom"

Forfatter: Bret Harte (1836-1902).
Første udgave: Føljeton i *New York Sun*, 3.–24. december 1876, bogudgave James R. Osgood & Co, Boston 1877.
Denne udgave efter: *Thankful Blossom, Maruja og andre Fortællinger* af Bret Harte. Oversatte af Fr. Winkel Horn. F. H. Eibes Forlag, København 1893.
Oversætter: Frederik Winkel Horn (1845-1898).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Illustrationer: *Forside* efter usigneret omslagsbillede til udgaven George Routledge & Sons, London and New York 1877; øvrige illustrationer af Charles Stanley Reinhart (1844-1896) fra udgaven James R. Osgood & Co., Boston 1877.

ISBN 978-87-7628-449-7
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-668-3 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Kontinental-armeen: USAs oprindelige hær 1776-1783. *Red.anm.*